

แปลจากหนังสือ

ลำนำแห่งนกร้องเพลง และอสรพิษ

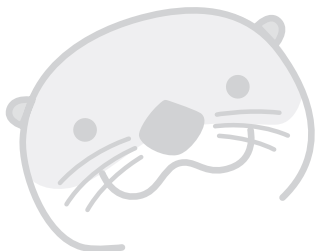
The Ballad of Songbirds and Snakes

ซูซานน์ คอลลินส์

เขียน

อภิญา ธิโนปัย

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เขามักน้ำตาไหลทุกครั้งที่นี่ถึงตอนนั้น
ตอนที่เขากำลังมองหากระดาษอันสดใสของหนังสือภาพเล่มนั้น
-ที่เขาและแม่จอตลอดอ่านมันด้วยกัน-
ต้องสลายกลายเป็นขี้เถ้าไป แต่ความเสียใจก็ยังดีกว่าความตาย
-ซูซานน์ คอลลินส์

ลำนํ้าแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ
The Ballad of Songbirds and Snakes

แปลโดยสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัททอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks แพรณิยาชญา

Copyright © 2020 by Suzanne Collins
All rights reserved. Published by Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc., Publishers since 1920.
SCHOLASTIC, SCHOLASTIC PRESS, and associated logos are trademarks
and/or registered trademarks of Scholastic Inc.
Cover art by Tim O'Brien © 2020 Scholastic Inc.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

คอลลินส์, ซูซานน์.

ลำนํ้าแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ The Ballad of Songbirds and Snakes / ซูซานน์ คอลลินส์.

เขียน: อภิญา ธโนปจัย: แปล จาก The Ballad of Songbirds and Snakes.— กรุงเทพฯ:

แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(6), 538 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 631)

1. นวนิยายอเมริกัน. I. อภิญา ธโนปจัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ค5ล6

DDC 813.54

ISBN 978-616-18-3972-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชัย วิธิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาณกุล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณัฏ โหมตดาด • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข
พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละขอ

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 545 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

คำนำแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ หรือ *The Ballad of Songbirds and Snakes* ที่อยู่ในมือท่านนี้ คือนิยายที่เล่าถึงเหตุการณ์ก่อนมหากาพย์ นิยายแฟนตาซีชุด *เกมล่าชีวิต* หรือ *The Hunger Games* เล่มแรก ถึง 64 ปี และเป็นนิยายเล่มล่าสุดของซูซานน์ คอลลินส์ นักเขียนนิยายชื่อดัง

เรื่องราวเกี่ยวกับคอร์ริโอเลนส์ สโนว์ ที่หลายคนคงจำกันได้ดีในมาดของประธานาธิบดีแห่งพาเนมผู้ทรงอำนาจ ซึ่งในครั้งนี้นะคอร์ริโอเลนส์ที่อายุเพียง 18 ปี ต้องเข้าร่วมเกมล่าชีวิตครั้งที่ 10 ในฐานะที่ปรึกษาและต้องจับคู่กับบรรณาการจากเขตปกครองสุดล้ำหลังอย่างเขต 12

เขาและลูซี่ เกรย์ แบร์ด เด็กสาวบรรณาการจากเขต 12 จะเอาชนะเกมล่าชีวิตครั้งนี้ได้หรือไม่ แล้วเกมล่าชีวิตนี้จะเปลี่ยนชีวิตเขาไปอย่างไรบ้าง ติดตามได้ในเล่มนี้

แพรวสำนักพิมพ์

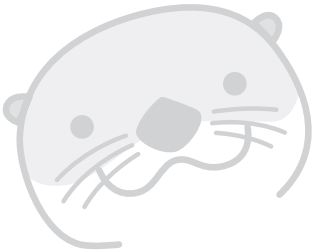
คำนำผู้แปล

นิยายชุด *The Hunger Games* เป็นนิยายแนวดิสโทเปียเรื่องแรกๆ ที่เข้ามาในประเทศไทยและทำให้หนังสือทั้งหลายตื่นตาตื่นใจไปกับ ความร้อนแรงของเนื้อหาและประเด็นความเหลื่อมล้ำที่นิยายเรื่องนี้พูดถึง ซึ่งไม่น่าแปลกใจที่ใครๆ หลายคนจะอินไปกับตัวละครในเรื่อง เพราะหาก ย้อนกลับมาดูชีวิตจริงแล้วจะพบว่าสังคมไทยเราก็ไม่ต่างอะไรกับสังคม ในนครพาเน็มเลย หากคุณยังไม่เคยอ่านนิยายชุดนี้ ขอเล่าให้ฟังคร่าวๆ ว่าโลกของซูซานน์ คอลลินส์ โบนีมีประชาชนอยู่สองกลุ่ม คือ ชาวแคปิตอล ผู้กุมอำนาจการปกครองและชาวเขตปกครองผู้ไร้ปากเสียง เมื่อชาวเขต ปกครองรู้สึกคับข้องใจที่ต้องใช้ชีวิตภายใต้การปกครองอันไร้ความเท่าเทียม พวกเขาจึงลุกขึ้นสู้ แต่ความพ่ายแพ้ของพวกเขานำมาซึ่งการลงโทษอัน โหดร้าย นั่นคือพวกเขาจะต้องเข้าร่วมเกมล่าชีวิตทุกปี เป็นเกมที่ตัวแทน ของแต่ละเขตปกครองต้องมาทำห้ำหั่นกันเพื่อหาผู้ชนะเพียงหนึ่ง เป็นการ แข่งขันที่ไร้ความหมายและไร้มนุษยธรรม แต่สร้างความบันเทิงใจให้แก่ ชนชั้นปกครองในแคปิตอลที่กำลังโกรธเกรี้ยว

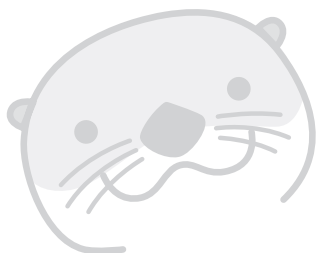
สำหรับนิยายเล่มนี้ ซูซานน์ คอลลินส์ จะพาเราย้อนกลับไปช่วง ก่อนเกิดเหตุการณ์ในนิยายชุดหลัก เล่าเรื่องของคอร์ริโอเลนส์ สโนว์ เด็กชายในแคปิตอลที่สูญเสียคนสำคัญและทรัพย์สินสมบัติไปในการก่อกบฏ ของชาวเขตปกครอง เขาอาจจะเป็นเพียงเด็กชาย “คนหนึ่ง” ในนิยายเล่มนี้ แต่ในนิยายชุดหลัก เขาคือประธานาธิบดีผู้ชั่วช้า ที่สืบทอดการจัดเกม ล่าชีวิตจากประธานาธิบดีรุ่นก่อน และพามันไปไกลเกินกว่าที่คนธรรมดา จะคาดถึง แล้วคุณจะได้รู้ว่าอะไรคือต้นตอของความบิตเบี้ยวในจิตใจเขา คนนี้

อภิญา ธโนปจัย

แदनอร์ตันและจีน จุสตาตอร์

ภาค 1
ที่ปรึกษา

ทดลองอ่าน

1

คอรีโอเลนัส

หย่อนผักกาดหนึ่งกำมือลงไปในหม้อต้มน้ำเดือด และสาบานกับตัวเองว่าสักวันหนึ่งเขาจะไม่ต้องมาลิ้มรสเจ้าสิ่งนี้อีก แต่วันนี้ยังไม่ใช่วันนั้น เขายังต้องจัดการเมนูไร้อร่อยชาติขามใหญ่ต่อไป และชดน้ำซूपให้หมดจนหยดสุดท้าย เพื่อไม่ให้ท้องร้องเสียงดังระหว่างพิธีเก็บเกี่ยว นี่คือการหนึ่งในรายการที่เขาต้องระวังเพื่อปิดบังความจริงที่ว่าครอบครัวของเขายากจนพอๆ กับพวกสวะในเขตปกครอง แม้ว่าเขาจะอาศัยอยู่ในเพนต์เฮ้าส์ของอพาร์ทเมนต์ที่หรูหราฟู่ฟ่าที่สุดของแคปิตอลก็ตาม และปิดบังความจริงที่ว่า เมื่ออายุย่างเข้าสิบแปดปี ทายาทตระกูลสโนว์ที่เคยรุ่งเรืองอย่างเขากลับเหลือเพียงมันสมองให้ใช้ทำมาหากิน

เขากังวลเรื่องเสื้อที่จะสวมในการเข้าร่วมพิธีเก็บเกี่ยว เขามีกางเกงสแล็คสีเข้มพอใช้ได้อยู่ตัวหนึ่งที่เขาซื้อมาจากตลาดมืดเมื่อปีก่อน แต่เสื้อต่างหากที่คนมักจับตามอง โชคดีที่อะคาเดมีมีชุดยูนิฟอร์มสำหรับใส่ในชีวิตประจำวันให้ แต่สำหรับพิธีวันนี้นั้น พวกเขابอกให้นักเรียนแต่งกายให้ดูทันสมัย แต่ยังคงแฝงไว้ด้วยความเคร่งขรึมตามวัตถุประสงค์ของงาน ไทกริสบอกว่าเรื่องนี้ไว้ใจเธอได้ เขาเลยไว้ใจเธอ เขารอดมาได้ด้วยความเป็นอัจฉริยภาพด้านการเย็บผ้าของลูกพี่ลูกน้องเขาคนนี้มาโดยตลอด กระนั้นเขาก็ยังไม่หวังว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น

เสื้อที่ทั้งคู่ชุดขึ้นมาจากในตู้เสื้อผ้า - เสื้อของพ่อเขาตั้งแต่สมัยที่อะไรๆ ยังโอเคอยู่ - มีทั้งรอยเปื้อนและเป็นสีเหลืองตามกาลเวลา กระดุม

เครื่องหนึ่งหลุดหาย และมีรอยไหม้จากบุหรีตรงข้อมือเสื้อข้างหนึ่ง สภาพ
ย่ำแย่เกินกว่าจะเอาไปขายในเวลาค่ำเป็นจริง ๆ ด้วยซ้ำ แล้วเขาต้องสวม
เสื้อตัวนี้ไปร่วมพิธีเก็บเกี่ยวเนี่ยนะ ช่วงพักเขานี้เขาจึงไปที่ห้องไทกริส แต่
สิ่งที่เจอคือทั้งเสื้อเขาและลูกพี่ลูกน้องกลับไม่อยู่ในห้องทั้งคู่ หรือไทกริสจะ
ตัดใจจากเจ้าเสื้อตัวเก่านี้แล้วตรงไปที่ตลาดมืดเพื่อค้นหาเสื้อผ้าที่เหมาะสม
ให้เขาในวินาทีสุดท้ายกันนะ แล้วเธอมีของอะไรที่มีค่าพอจะเอาไปแลก
นอกเสียจาก - ตัวเธอเอง - และตระกูลสโนว์ก็ยังไม่ตกต่ำถึงขั้นนั้น หรือมัน
ตกต่ำถึงระดับนั้นแล้วนะ เขาคิดระหว่างเคี้ยวกะหล่ำปลีรสเค็ม

เขานึกภาพผู้คนให้ราคาตัวเธอ ด้วยจมูกยาวแหลมและร่างกาย
อันผอมกะหร่อง ไทกริสไม่ใช่ผู้หญิงที่หน้าตาสะสวยขนาดนั้น แต่เธอ
มีความอ่อนหวาน ความอ่อนแอที่ดึงดูดให้คนทำร้ายเธอได้ง่ายๆ เธอคง
จะหาใครสักคนที่ต้องการตัวเธอได้ ถ้าเธอตั้งใจนะ แค่นี้เขาก็เริ่มรู้สึกแะ
รู้สึกไร้ประโยชน์ และรู้สึกขยะแขยงตัวเองตามมาแล้ว

ลึกเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ เขาได้ยินเสียงเพลงสตูดิโอประจำนคร
แคปิตอล “อัญมณีแห่งพาดิเม” เริ่มดังขึ้น แล้วเสียงโซปราโนอันลั่นเครือ
ของคุณย่า เขาก็จะร้องคลอไปกับเพลง สะท้อนกับผนังห้อง

อัญมณีแห่งพาดิเม

นครทองอำนาจ

แม้วันผันผ่าน ยังเป็นประกายเสมือนใหม่

เหมือนทุกครั้งที่เสียงของคุณย่าจะผุดผิยและร้องซ้ำว่าต้นฉบับจน
นำราคาบุญเสมอ ปีแรกที่มีสงคราม แกเปิดเพลงนี้ในวันชาติให้คอริโอเลนส์
วัยห้าขวบและไทกริสวัยแปดขวบฟัง เพื่อปลูกฝังความรักชาติให้พวกเขา
พิธีกรรมนี้เพิ่งมาเริ่มมีทุกวันที่ตอนที่เกิดเหตุการณ์ยุคมืด วันที่ชาวเซต
ปกครองก่อการกบฏรอบแคปิตอล ตัดขาดเส้นทางลำเลียงเสบียงไปตลอดสองปี
แห่งการสงคราม “จำไว้นะเด็กๆ” คุณย่าพูดไว้ “เราแคโดโนโอบล้อม - เรา
ยังไม่ยอมแพ้!” จากนั้นนางจะร้องเพลงสตูดิโอออกไปทางหน้าต่างเพ้นต์เฮลล์

ขณะที่ลูกระเบิดร่วงหล่นลงมาราวกับท่าฝน เป็นการแข็งขันเล็กๆ น้อยๆ ของคุณย่า

เราคุกเข่าอย่างน้อมนอบ
ต่อหลักการโดยชอบ

และท่อนที่แกไม่เคยร้องเสียงสูงได้ถึงเลย...

และสัญญาว่าจะรักคุณ!

คอร์โวลีนสสะดั่งนิตๆ กว่าสิบปีแล้วที่การกบฏสิ้นสุดลง แต่บทเพลงของคุณย่าไม่เคยสิ้นสุดเลย เหลืออีกสองท่อนให้ร้อง

อัญมณีแห่งพาดิน
ดวงใจแห่งความยุติธรรม
ผู้สวมปัญญาตั้งมงกุฎไว้เหนือคิ้วอันสมบูรณ์แบบ

เขาสงสัยว่าถ้ามีเฟอร์นิเจอร์มากกว่านี้จะช่วยดูดซับเสียงได้บ้างไหม แต่ถามไปก็รู้ว่าเขาจะซื้อเฟอร์นิเจอร์มากมายเข้ามาได้อยู่ดี ตอนนั้นเพนต์เฮาส์ของพวกเขาก็เปรียบเสมือนกับแคบิตอลขนาดย่อส่วนที่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็นจากการก่อกบฏอย่างไม่ลดละ ผนังสูงหกเมตรเต็มไปด้วยรอยแตกร้าว ฝ้าชั้นรามีแต่รูที่เกิดจากการแตกลอนของปูนฉาบเป็นจุดๆ และบานหน้าต่างหัวโค้งที่มองออกไปเห็นวิวในเมืองกลับมีเทพพันสายไฟแปะทับรอยแตกเอาไว้ ตลอดช่วงสงครามและอีกเป็นสิบปีหลังจากนั้นครอบครัวของเขาจำต้องขายข้าวของที่มีอยู่หรือไม่ก็เอาไปแลก จนมีบางห้องที่ว่างและปิดเอาไว้ ส่วนห้องอื่นๆ ก็ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์แค่เท่าที่ทำได้ สิ่งที่ย่ำแย่กว่านั้นคือระหว่างที่ปิดเมืองช่วงสุดท้ายในฤดูหนาว อันแสนขมขื่น พวกเขาต้องเอาชิ้นไม้ที่แกะสลักอย่างงดงามและประณีต

รวมทั้งหนังสือมากมายมหาศาลมาเป็นเชื้อไฟแทนเพื่อไม่ให้ทั้งครอบครัวต้องแข็งตาย เขามักน้ำตารินทุกครั้งที่นั่งถึงตอนนั้น ตอนที่เขาจ้องมองหน้ากระดาษอันสดใสของหนังสือภาพเล่มนั้น – หนังสือภาพที่เขาและแม่จดจ่ออ่านมันด้วยกัน – ต้องสลายกลายเป็นขี้เถ้าไป แต่ความเสียใจก็ยังดีกว่าความตาย

พอได้เข้าไปในอพาร์ทเมนต์ของเพื่อนๆ คอริโอเลนส์ก็รู้ว่าหลายๆ ครอบครัวเริ่มซ่อมแซมบ้านของตัวเองกันแล้ว แต่ครอบครัวสโนว์กลับไม่มีปัญญาซื้อผ้าลินินแค่สักสองสามเมตรมาตัดเสื้อตัวใหม่เลยด้วยซ้ำ เขานึกภาพเพื่อนร่วมชั้นของเขากำลังรื้อดูเสื้อผ้าในตู้ หรือสวมชุดที่ตัดมาใหม่เอี่ยม พลางสงสัยว่าเขาจะรักษาภาพพจน์ของตัวเองอย่างนี้ไปได้อีกนานแค่ไหน

คุณให้แสงสว่าง

คุณรวมเราเป็นหนึ่งใน

จึงขอสาบานแก่คุณ

ถ้าเสื้อที่ไทกริสแก่ให้ก็ยังใส่ออกไปเดินไม่ได้ เขาจะอย่างไรดี แกล้งเป็นหวัดแล้วขอลาป่วยหรือ *อ่อนไป* หรือเดินผึ่งผายเข้าไปกลางงาน โดยสวมเครื่องแบบนักเรียนดี *ดูไร้กาลเทศะไปหน่อย* ยัดตัวเองเข้าไปในเสื้อเชิ้ตผ้าหนาสีแดงเมื่อสองปีก่อนที่เขาใส่ไม่ได้แล้วละ *นั่นก็ดูจนไป* มีตัวเลือกไหนที่น่าจะพอไปไหวบ้างนะหรือ ไม่ใช่ตัวเลือกพวกนี้แน่ๆ

บางทีไทกริสอาจไปขอความช่วยเหลือจากนายจ้างของเธอ แพบริเซีย วอทนอท ผู้หญิงคนนี้เป็นคนแปลกเหมือนชื่อ แต่ก็มีพรสวรรค์ในการออกแบบเสื้อผ้าโดยอิงจากเสื้อผ้าที่มีในท้องตลาด ไม่ว่าจะเป็นกระแสนั้น จะฮิตจนล้นตรหรือหนังล้นตร พลาสติกหรือผ้ากำมะหยี่ นางก็หาทางเอามาตัดเสื้อผ้าขายในราคาที่เหมาะสม ผล ด้วยความที่ไทกริสไม่ใช่เด็กกรเรียนนัก เธอจึงทิ้งชีวิตมหาวิทยาลัยหลังเรียนจบจากอะคาเดมีเพื่อตามฝันในการเป็นนักออกแบบเสื้อผ้า เธอควรจะได้เป็นผู้ช่วยฝึกหัด แต่แพบริเซียใช้เธอเยี่ยงแรงงานทาสเสียมากกว่า เช่น ให้เธอนวดเท้า และเก็บเศษผม

ยาวสีม่วงแดงออกจากท่อระบายน้ำ แต่ไทกริสไม่เคยบนและไม่สนใจ
คำวิจารณ์ของเจ้านายเธอเลย เธอกลับยินดีและซาบซึ้งเหลือเกินที่ได้มีที่ยืน
ในวงการแฟชั่นบ้าง

อัญมณีแห่งพาดิน

บัลลังก์แห่งอำนาจ

ความแกร่งยามสงบ และเกราะรบยามประชัน

คอรียโอเลนส์เปิดตู้เย็น โดยหวังว่าจะมีอะไรสักอย่างมาทำให้ชุป
ของเขามีรสชาติขึ้นมาบ้าง แต่สิ่งเดียวที่อยู่ในตู้คือกระทะเหล็กก้นแบน
พอเขาเปิดฝาดูออก เศษมันฝรั่งบดเป็นเส้นๆ ที่จับตัวเป็นก้อนแข็งก็จ้องเขา
กลับมา ที่ย่าขูทุกคนว่าจะเรียนทำอาหาร แก่ทำสำเร็จแล้วสินะ เจ้านี้กินได้
จริงๆ ใช่มั้ย เขาเปิดฝาและวางมันคินที่เดิมจนกว่าจะรู้ข้อมูลของเมนูนี้
มากกว่านี้ ต้องรวยแค่ไหนกันนะถึงจะโยนสิ่งนี้ลงถังขยะได้โดยไม่ต้องคิด
ซ้ำสองได้ แล้วถึงขยะใบนั้นควรจะต้องหุ่หุ่ราแค่ไหน เขาจำได้ว่า...หรือ
คิดว่าตัวเองจำได้ว่า...ตอนยังเด็กมากเขาเคยมองรถเก็บขยะที่คนคุมเป็น
พวกอะวอกซ์ - คนงานใบคือแรงงานที่ดีที่สุด ย่าเคยพูดไว้ทำนองนี้ - รถ
เก็บขยะจะส่งเสียงดังมาตามถนน เก็บเอาขยะออกจากถุงใบใหญ่ที่มีแต่
เศษอาหาร ภาชนะบรรจุต่างๆ และของใช้ในครัวเรือน กระทั่งมาถึงวันที่
ไม่มีอะไรจะทิ้งอีกต่อไป วันที่แคลอรีส่วนเกินกลับเป็นที่ต้องการ ของ
ทุกชิ้นเอาไปแลก เอาไปก่อไฟ หรือแม้แต่เอาไปยัดไว้ตามผนังเพื่อทำ
ฉนวนก็ได้ ทุกคนเรียนรู้ที่จะเกลียดการทิ้งขว้าง แต่ตอนนี้การทิ้งขว้าง
เริ่มกลับมาเป็นกระแสอีกครั้ง เป็นสัญญาณของความมั่งคั่ง เหมือนเสื้อดี ๆ
สักตัว

ปกป้องแผ่นดินนี้

ด้วยมือที่สวมเกราะ

เลื้อ เลื้อ ใจเขาวนเวียนอยู่กับปัญหาแบบนี้ได้ตลอดเวลา – ความจริงคือปัญหาใดๆ ก็ตาม – โดยไม่ยอมปล่อยวาง รวากับในโลกของเขานั้น การควบคุมองค์ประกอบเพียงหนึ่งเดียวก็ทำให้เขารอดพ้นจากความพินาศแล้ว เป็นนิสัยแย่ๆ ที่ทำให้เขามองไม่เห็นสิ่งอื่นที่อาจทำอันตรายแก่ตนเอง ความหมกมุ่นที่ฝังแน่นอยู่ในสมองอาจกลายเป็นหายนะของเขาเอง ถ้าเขาไม่เรียนรู้ที่จะเอาชนะมันให้ได้

เสียงของคุณยาร้องแหลมสูงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อถึงท่อนโน้ตเสียงท่อนสุดท้าย

แคปิตอลของเรา ชีวิตของเรา!

หญิงแก่เสียสติคนนี้ยังยึดติดอยู่กับวันเวลาเก่าๆ ก่อนเกิดสงคราม เขารักแกก็จริง แต่แกหลุดจากโลกแห่งความจริงไปหลายปีแล้ว แกจะต้องพำพุดถึงความยิ่งใหญ่อันเป็นตำนานของตระกูลสโนว์ระหว่างอาหารทุกมื้อ แม้อาหารของพวกเขาจะมีแค่ซูปถ้วยหนึ่งน้ำกับแครกเกอร์เหม็นหืนก็ตาม แกมักบอกว่าเขาจะมีอนาคตที่ยิ่งใหญ่ “พอคอร์โวลเลนส์ได้เป็นประธานาธิบดีนะ...” แกมักเริ่มแบบนี้ “พอคอร์โวลเลนส์ได้เป็นประธานาธิบดีนะ...” ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่กองทัพอากาศที่กำลังร่อแร่ของแคปิตอลไปจนถึงราคาตลาดของพอร์คช็อปอันสูงลิ่วจะได้รับการแก้ไขโดยพลัน ขอขอบคุณฟ้าดินสำหรับลิฟต์เสียและอาการช้อเซออักเสบทที่ทำให้ยาไม่ได้ออกไปไหนมากนัก และแขกที่ไม่ค่อยจะได้มาบ่อยๆ ของยากี่มีสภาพดึกดำบรรพ์ไม่ต่างอะไรกับแกเอง

ดัมกะหล่ำปลีเริ่มเหี่ยวดอง ส่งกลิ่นอายแห่งความขัดสนไปทั่วห้องครัว คอร์โวลเลนส์ใช้ทัพพีไม้จุ่มลงไปนั้น ไทกริสยังไมกลับมา อีกเดี๋ยวเขาก็จะไม่มีเวลาเหลือสำหรับการลาป่วยแล้ว ทุกคนคงกำลังรวมตัวกันอยู่ที่เฮเวนส์บีสฮอลล์ของอะคาเดมี่ เขาคงต้องเตรียมรับมือกับความโกรธและความผิดหวังของศาสตราจารย์ภาควิชาการสื่อสาร ซาทีเรีย คลิก ที่สนับสนุนให้เขาได้เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ที่ปรึกษาของเกมล่าชีวิตที่ใครๆ ต่าง

ไฝฝน นอกจากการเป็นคนโปรดของซาทีเรียแล้ว เขายังเป็นผู้ช่วยสอนของนางด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าวันนี้นางมีบางอย่างให้เขาทำแน่นอน บางทีนางก็เดาใจยาก โดยเฉพาะตอนนางเมา ซึ่งเป็นที่รู้กันว่านางจะเมาในวันเก็บเกี่ยว เขาต้องรีบโทร.ไปแจ้งนาง บอกว่าเขาอาเจียนไม่หยุดและจะดูแลตัวเองให้หายดี แต่แล้วความคิดหนึ่งก็หยุดเขาเอาไว้ ถ้าเขาไม่โผล่หน้าไปนางจะยอมให้พวกนั้นเอาคนอื่นมาเป็นที่ปรึกษาแทนเขาไหมนะ แล้วถ้านางยอม โอกาสที่เขาจะได้รางวัลทุนการศึกษาของอะคาเดมีในงานจบการศึกษาจะน้อยลงหรือเปล่า ถ้าไม่ได้ทุนนี้ เขาคงไม่มีปัญญาเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งแปลว่าเขาจะหางานทำไม่ได้ ซึ่งแปลว่าเขาจะไม่มีอนาคต ไม่มีทาง และใครจะรู้ว่าครอบครัวเขาจะเป็นอย่างไรต่อไป แล้วยัง--

ประตูหน้าต่างที่ปิดรูปร่างจนชวนสังเวชครูดเปิดออก

“คอร์โอ!” ไทกริสร้องออกมา เขากะแทกหูโทรศัพท์ลงกับเบ้นท์ที่ ชื่อเล่นที่เธอตั้งให้เขาตั้งแต่เกิดติดหูมาจนบัดนี้ เขารีบหลุดออกจากครัว เกือบจะกระแทกเธอล้ม แต่เธอตื่นตื่นเกินกว่าจะดูเขา “ฉันทำได้แล้ว! ฉันทำได้แล้ว! คือ...ฉันทำบางอย่างนะ” เธอขอยกเท้าอยู่กับที่ขณะชูไม้แขวนเสื้อที่ถูกห่อหุ้มด้วยถุงใส่ชุดเก่าๆ “ดูสิ ดูสิ ดูสิ!”

คอร์โอเล่นสรูตชิปลงแล้วดึงมันออกมา

มันหรุหรามาก ไม่สิ ดีกว่านั้นอีก เรียกว่ามีระดับเลยก็ว่าได้ ผ้าลินินผืนหนานั้นไม่ได้เป็นสีขาวตามเดิม หรือสีเหลืองเก่าๆ แต่เป็นสีครีมที่ดูน่ากินแทน ข้อมือและปกเสื้อก็ถูกแทนที่ด้วยผ้ากำมะหยี่สีดำ กระดุมเป็นทรงลูกปาศ์สีทองสลับบ้าง ที่เรียกว่า เทสเชรา¹ แต่ละชิ้นมีรูเล็กๆ สองรูเพื่อให้สอดด้ายเข้าไปได้

“เธอมีมันัจจริยะ” เขาชมจากใจจริง “และเป็นลูกพี่ลูกน้องที่เยี่ยมที่สุดเลย” เขาถือเสื้ออย่างระมัดระวังที่สุดขณะใช้แขนอีกข้างที่ว่างกอดเธอไว้ “สโนว์จะอยู่เหนือสุด!”

“สโนว์จะอยู่เหนือสุด!” ไทกริสร้องอย่างยินดี นี่คือคำพูดที่พา

¹ หินทรงลูกปาศ์เล็กๆ ที่ใช้ประกอบกันเป็นงานโมเสก

พวกเขาผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งสงครามมาได้ ช่วงเวลาที่พวกเขาต้องดิ้นรนเพื่อไม่ให้ร่วงจากจุดสูงสุด

“ไหนเล่าให้ฟังซิ” เขาพูด รู้ว่าเธออยากเล่าแน่ เธอชอบพูดเรื่องเสื้อผ้า

ไทกริสยกแขนขึ้นแล้วพ่นลมหัวเราะออกมา “ให้เริ่มจากไหนดีล่ะ”

เธอเริ่มด้วยการฟอกขาว ไทกริสเปรยๆ ว่าผ้าผ้าม่านสีขาวในห้องนอนของแฟบริเซียเริ่มจะดูหมองๆ แล้ว และพอเธอเอาผ้าผ้าม่านมาฟอกขาวให้อีกฝ่าย เธอก็แอบหย่อนเสื้อตัวนี้ลงไปใต้น้ำยาด้วย ผลลัพธ์ออกมาดูดีทีเดียว แต่ต่อให้ใช้น้ำยาฟอกมากแค่ไหนก็ไม่อาจลบรอยเปื้อนได้หมดเกลี้ยง เธอเลยเอาเสื้อไปต้มกับดอกแมริโกลด์ที่เธอเจอในถังขยะนอกบริเวณบ้านของแฟบริเซีย ดอกแมริโกลด์ช่วยย้อมสีผ้าจนกลบรอยเปื้อนเดิมได้ ส่วนผ้าม่านกะหยัดตรงข้อมือเสื้อก็มาจากถุงผ้าหุ้รูทูโบใหญ่ที่เคยใส่แผ่นจารึกของคุณตาเอาไว้ แผ่นจารึกที่ตอนนี้อยู่ไม่มีค่าอะไรอีกแล้ว ส่วนเทสเซอร์นั้นเธอแกะออกมาจากด้านในตู้เก็บของที่อยู่ในห้องน้ำสาวใช้ แล้วขอให้ผู้ชายที่ทำหน้าที่ซ่อมบำรุงอาคารช่วยเจาะรูเทสเซอร์ให้ แลกกับที่เธอต้องประชุดหมี่ให้เขา

“ทั้งหมดนี้เธอทำเมื่อเช้านี้หรือ” เขาถาม

“อ้อ ไม่ใช่ซะหน่อย เมื่อวาน วันอาทิตย์ เช้านี้ ฉัน-- นายเห็นมันฝรั่งของฉันไหม” เขาเดินตามเธอเข้าไปในครัว เธอเปิดตู้เย็นแล้วดึงกระทะออกมา “ฉันตื่นมาทำแป้งลงเสื้อจากมันฝรั่งพวกนี้ ใช้เวลาเป็นชั่วโมงเลยนะ แล้วก็ลงไปหาพวกตุลิตเติ้ล จะได้ย้อมเตารีดดีๆ มาใช้ ส่วนพวกนี้ก็เหลือไว้ให้นายกินกับซูปโป!” ไทกริสคว้าซากมันฝรั่งลงไปในหม้อต้มกะหล่ำปลีที่กำลังเดือดแล้วคนให้เข้ากัน

เขาสังเกตเห็นรอยคล้ำสีม่วงอ่อนใต้ดวงตาสีน้ำตาลทองของเธอแล้วรู้สึกผิดขึ้นมา “เธอนอนครั้งล่าสุดเมื่อไหร่กัน” เขาถาม

“อ้อ ฉันไม่เป็นไรหรอก ฉันกินเปลือกมันฝรั่งไปแล้ว เห็นเขาบอกว่าวิตามินมันอยู่ในนั่นแหละ และวันนี้ก็เป็นวันเก็บเกี่ยว เพราะงั้นเลยถือซะว่าเป็นวันหยุดไปในตัวไง!” เธอพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ร้านของแฟปรีเซียไม่หยุดกับเขาหรอก” เขาพูด จริงๆ ที่อื่นก็เหมือนกัน วันเก็บเกี่ยวเป็นวันที่เลวร้ายสำหรับพวกที่อยู่ในเขตปกครอง และก็ไม่ใช่วันที่คนของเคปิตอลจะอยากเฉลิมฉลองสักเท่าไร คนอื่นก็เหมือนกับเขา คือไม่ได้ยินดีที่จะจดจำสงครามครั้งนั้นนัก ไทกริสจะใช้เวลาทั้งวันไปกับการนวดมือ นวดเท้า นายจ้างของเธอและบรรดาลูกค้ามากหน้าหลายตา ขณะที่คนพวกนี้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ชวนเสียอารมณ์อย่างความมอดอยากช่วงที่มีการปิดล้อม พร้อมๆ กับการดื่มให้เมาไปข้างวันต่อมายังเฝ้าเข้าไปอีกเพราะเธอต้องคอยดูแลคนที่เมาค้างพวกนี้

“เลิกห่วงฉันได้แล้ว มานี่ รีบกินซะ!” ไทกริสตักซุปใส่ชามแล้ววางบนโต๊ะ

คอร์ริโอเลนส์ชำเลื่องมอณาพิกา กลืนซุปลงไปโดยไม่สนใจว่ามันลวกปากเขา แล้วรีบกลับไปห้องพร้อมกับเสื้อ เขาอาบน้ำโกนหนวดแล้วและตื่นที่ใบหน้าขาวสว่างของเขาวันนี้เกลี้ยงเกลาราวจากสิว ทางเกงในและถุงเท้าดำที่เป็นเครื่องแบบไปโรงเรียนของเขาอยู่ในสภาพที่พอรับได้ เขาสวมกางเกงสแล็คที่เรียกได้ว่าดูดีมีสกุล และยัดเท้าเข้าไปในรองเท้าบูตหนังร้อยเชือกที่แม้จะเล็กไปแต่ก็ยังสวมได้อยู่ จากนั้นเขาจึงสวมเสื้อเชิ้ตอย่างระมัดระวัง เอาชายเสื้อยัดเข้าทางเกง แล้วหันไปมองกระจก เขาควรจะสูงกว่านี้ ถ้าเทียบกับบรรพบุรุษรุ่นก่อนหน้าเขาแต่ละคน แต่ดูเหมือนการอดอาหารจะชะลอการเจริญเติบโตของเขาเอง ถึงจะผอม เขาก็ผอมแบบคนเล่นกีฬาที่ยังคงมีท่าทางอันผึ่งผาย และตัวเล็กก็ช่วยเน้นรูปลักษณ์ดี ๆ แต่ละจุดของเขาออกมา ตั้งแต่เขายังเด็กแล้วที่คุณย่าจะพาเขาเดินไปตามถนนในชุดสูทสีม่วงกำมะหยี่ ตอนนั้นเขาดูงามสง่าเหลือเกิน เขาชอบผมสีบลอนด์เป็นลอนของตนไปด้านหลังขณะกระซิบเล่น ๆ กับตัวเองในกระจกว่า “คอร์ริโอเลนส์ สโนว์ ว่าที่ประธานาธิบดีแห่งพาเนม กระผมขอคำนับ”

เพื่อเห็นแก่ไทกริส เขาจึงกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่นด้วยท่วงท่าเปิดตัวอันยิ่งใหญ่ ทั้งกางแขนออกแล้วหมุนตัวจนครบรอบเพื่อโชว์เสื้อตัวนี้

เธอกริตร้องด้วยความดีใจและปรบมือให้ “นายดูเยี่ยมมากเลย!

ทั้งหล่อแล้วก็มีสไตร์! หม่อมย่าคะ มาดูสิ!” เป็นชื่อเล่นอีกชื่อที่ไทกริสน้อยใช้เรียกคุณย่า เพราะเธอรู้สึกว่าคุณย่า “น่ารัก” และคำอย่าง “นানা”² ฟังดูไม่คู่ควรกับความยิ่งใหญ่ของคุณย่า

คุณย่าของพวกเราโผล่เข้ามา มืออันสั่นเทาทั้งสองข้างโอบดอกกุหลาบสีแดงที่เพิ่งตัดสด ๆ ด้วยความทะนุถนอม แกสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีดำ ปล่อยชายให้พลิ้วไหว เป็นชุดที่คนนิยมใส่ช่วงก่อนสงคราม แต่ปัจจุบันนี้ดูเชยเสียจนน่าขัน กับรองเท้าสวมในบ้านปักลายปลายงอนที่ใช้ใส่คู่กับชุดแฟนซี บอยผมบาง ๆ สีขาวยื่นออกมาจากใต้ผ้าโพกหัวก้มะหยี่สีน้ำตาลแดง เหล่านี้คือเครื่องแต่งกายชุดสุดท้ายในตู้ที่เคยเต็มไปด้วยเสื้อผ้าอันหลากหลาย – เป็นของดี ๆ ไม่กี่ชิ้นที่เก็บไว้ใช้เวลาต้องเจอแขกหรือออกไปในเมือง

“นี่ ๆ หลาน ใส่อันนี้ด้วย ตัดมาสด ๆ จากสวนบนดาดฟ้าของคุณย่าเลยนะ” แกสั่ง

เขาเอื้อมมือไปรับกุหลาบ แต่ด้วยความที่คุณย่ามือสั่นเทา หนามจึงบาดฝ่ามือเขา จนเลือดผุดขึ้นมาจากปากแผล เขายื่นมือออกไปจากตัวเพื่อไม่ให้มันเปื้อนเสื้อเข้ตอันมีค่าของเขา ย่าเหมือนจะสับสน

“ย่าแค่อยากให้หลานดูสง่าขึ้น” แกบอกเขา

“ใช่จะ หม่อมย่าอยากทำให้เขาดูสง่าขึ้น” ไทกริสพูด “และเขาก็จะดูสง่าขึ้นแน่ ๆ”

ขณะที่แกพาควอร์โอลีนส่อจากห้องครัว เขาก็เตือนตัวเองว่าการควบคุมตนเองให้ได้เป็นทักษะที่สำคัญ และเขาควรจะขอบคุณคุณย่าของเขาที่มอบโอกาสให้เขาได้ฝึกทักษะนี้ในทุก ๆ วัน

“แผลเล็กๆ เดี๋ยวเลือดก็หยุดไหล” ไทกริสรับรองกับเขาขณะทำความสะอาดแผลและแปะพลาสติกให้ เธอเล็มดอกกุหลาบออกบางส่วน เหลือบางส่วนไว้ให้ยังมีสีเขียวประดับอยู่บ้าง แล้วกลัดมันเข้ากับตัวเสื้อ “ก็ดูสง่าขึ้นจริงๆ นะ นายก็รู้ว่ากุหลาบมีความหมายแคไหนกับคุณย่า

² Nana เป็นคำเรียกย่าหรือยายในภาษาอังกฤษ

ขอบคุณแกะซะด้วย”

เขาทำตามนั้น เขาขอบคุณทั้งคู่แล้วรีบเร่งออกไปทางประตู ลงบันไดอันหูลหูลิบสองชั้นไปยังลิบบี้ และออกไปสู่แคปิตอล

ประตูหน้าเปิดออกไปยังคอร์โซ ถนนที่กว้างจนารถเทียมม้าเปิดคันมาวิ่งเรียงหน้ากระดานได้สบายๆ ซึ่งเมื่อก่อนแคปิตอลเคยจัดพิธีเดินขบวนของทหารแบบนี้ให้ประชาชนได้ดูกัน คอร์ริโอเลนส์ยังจำได้ว่าสมัยยังเด็กเขาเคยยืนตัวออกมาจากหน้าต่างพาร์ตเมนต์เพื่อดูขบวนทหาร ในขณะที่แขกผู้มาร่วมงานมักจะอื้อวอดกันว่าตัวเองได้ที่นั่งแถวหน้าสุดในการดูพาเหรด จากนั้นเครื่องบินทิ้งระเบิดก็มาถึง ถล่มทางเข้าออกบริเวณที่เขาอยู่จนลัญจกรไปมาไม่ได้ แม้ว่าในตอนนี้จะเปิดทางเข้าออกตามถนนได้แล้ว แต่ยังมีเศษซากที่กองอยู่ตามข้างทาง และอาคารทั้งหลายก็ยังคงอยู่ในสภาพน่าเกลียดไม่ต่างอะไรกับวันที่ยึดโดมโจมตีเลย ลิบบี้หลังจากชัยชนะแต่เขายังคงต้องกระโดดข้ามเศษหินอ่อนและหินแกรนิตเพื่อไปยังอะคาเดมีบางทีคอร์ริโอเลนส์ก็คิดว่าเศษซากพวกนี้ถูกทิ้งไว้เพื่อเตือนประชาชนให้จดจำสิ่งที่ตัวเองเคยเผชิญในอดีตหรือเปล่า เพราะประชาชนความจำสั้นพวกเขาเลยต้องเดินผ่านซากปรักหักพังพวกนี้ แกะคุปองบันส่วนอาหารสภาพสกปรกออกจากกัน และเป็นหลักชีพยานในการแข่งขันเกมล่าชีวิตเพื่อให้สงครามครั้งนั้นยังเป็นภาพแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำ การลี้ภัยไปเสียอาจทำให้พวกเขาใช้ชีวิตอย่างสบายใจเกินไป จนทำให้เกิดสงครามขึ้นมาอีกครั้ง

เขาพยายามวัดระยะปีก้าวของตนขณะเลี้ยวไปยังถนนสกอลาส์ เขาอยากไปให้ถึงพิธีทันเวลา แต่ยังคงความสงบนิ่งเอาไว้ ไม่ให้เหวี่ยงแตกพลักรวันเก็บเกี่ยวก็เหมือนกับทุกๆ ครั้งที่จัดในวันอันร้อนระอุ แต่นั่นมันวันที่ 4 กรกฎาคมนี่นะ เขาต้องขอบคุณกลิ่นหอมจากกุหลาบของคุณย่า เพราะตอนนี้เลือดที่ยังอุ่นๆ ของเขาเริ่มส่งกลิ่นมันฝรั่งและดอกแมริโกลด์เน่าออกมาจางๆ แล้ว

ในฐานะโรงเรียนมัธยมที่ดีที่สุดของแคปิตอล อะคาเดมีคือสถานที่ที่ให้การศึกษากับลูกหลานของผู้มีชื่อเสียง มีฐานะ และมีอำนาจ ด้วย

จำนวนนักเรียนมากกว่าสี่ร้อยคนต่อห้อง ทำให้ไทกริสและคอรี่โอเลนส์พอจะได้รับการยอมรับโดยไม่ยากนัก โดยอาศัยว่าตระกูลของทั้งคู่เคยมีประวัติอันยาวนานในโรงเรียนแห่งนี้ ที่นี้ไม่เหมือนมหาวิทยาลัยตรงที่ไม่มีค่าเทอม มีอาหารกลางวัน อุปกรณ์การเรียน และเครื่องแบบให้ บุคคลสำคัญและคนที่มีชื่อเสียงมาเรียนที่อะคาเดมี และคอรี่โอเลนส์ก็ต้องการเชื่อมสัมพันธ์กับคนเหล่านี้เพื่อเป็นรากฐานให้กับอนาคตของตัวเอง

มันได้ใหญ่ของอะคาเดมีมีขนาดพอจนนักเรียนทั้งโรงเรียนได้ จึงไม่มีปัญหากับการรองรับกระแสน้ำของบรรดาเจ้าหน้าที่ ศาสตราจารย์ และนักเรียนที่มุ่งหน้ามายังอะคาเดมีเพื่อร่วมพิธีฉลองวันเก็บเกี่ยว คอรี่โอเลนส์เดินขึ้นบันไดช้าๆ พยายามแผ่รังสีความสูงศักดิ์แบบไม่ตั้งใจของตนเองออกมาเพื่อมีใครหันมาเจอเขาเข้า ผู้คนรู้จักเขา - หรืออย่างน้อยก็รู้จักพ่อแม่และปู่ย่าของเขา - ทำให้คนเหล่านี้คาดหวังว่าคนจากตระกูลสโนว์จะมีมาตรฐานบางอย่างเหมือนกัน เขาหวังว่าในปีนี้ เริ่มตั้งแต่วันนี้ เขาจะทำให้คนอื่น ๆ รู้จักตัวเขาเองขึ้นมาบ้าง การได้เป็นที่ปรึกษาในเกมล่าชีวิตคือโปรเจกต์สุดท้ายของเขา ก่อนเรียนจบจากอะคาเดมีกลางฤดูร้อนนี้ ถ้าเขาทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาได้อย่างน่าประทับใจ บวกกับผลการเรียนอันโดดเด่นของเขา คอรี่โอเลนส์ก็น่าจะได้รับเงินรางวัลมากพอที่จะจ่ายค่าเทอมมหาวิทยาลัยของเขาได้

ในเกมมีบรรณาการยี่สิบสี่คน เด็กชายหนึ่ง เด็กหญิงหนึ่ง จากแต่ละเขตปกครองทั้งสิบสองเขตที่พ่ายแพ้ในสงคราม แต่ละคนมาจากการจับสลากคัดเลือก ก่อนจะนำตัวส่งสนามประลองให้สู้กันจนตายไปข้างในเกมล่าชีวิต ทั้งหมดนี้มีระบุอยู่ในสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏที่เป็นตัวลั่นสุดยอดคดีแห่งการกบฏของชาวเขตปกครอง เป็นหนึ่งในบทลงโทษที่เหล่ากบฏต้องได้รับ แต่ก่อนหน้านี้ บรรณาการแต่ละคนจะถูกโยนเข้าไปในสนามประลองของแคปิตอล ซึ่งเคยถูกใช้เป็นสถานที่จัดงานรื่นเริงและกีฬาต่างๆ สมัยก่อนสงคราม ทว่าบัดนี้กลายเป็นสนามประลองที่ล้อมกรอบด้วยอัฒจันทร์อันทรุดโทรมไปแล้ว บรรณาการแต่ละคนจะได้อาวุธที่ใช้ในการชนฆ่ากันเอง พวกเขาอยากให้ชาวแคปิตอลได้ดูมหรสพนี้ แต่

หลายคนไม่อยากดู การทำให้คนอยากดูจึงกลายเป็นเรื่องยากพอตัว

ด้วยการนี้ จึงได้เกิดกติกาให้บรรณาการมีที่ปรึกษาของตนเป็นครั้งแรก นักเรียนรุ่นพี่ของอะคาเดมีที่มีความสามารถที่สุดและฉลาดที่สุด ยี่สิบสี่คนจะได้รับเลือกให้ทำหน้าที่นี้ รายละเอียดของกติกานี้ยังอยู่ในระหว่างการหารือ มีการพูดคุยกันว่าอาจจะเตรียมการสัมภาษณ์เปิดตัวบรรณาการแต่ละคน หรือปรับโฉมให้ดูเหมาะกับการออกกล้อง ทุกคนเห็นตรงกันว่าหากอยากให้เกมล่าชีวิตไปต่อ พวกเขาต้องเปลี่ยนมันให้เป็นประสบการณ์ที่มีความหมายกว่านี้ และการจับคู่เยาวชนฝั่งแคปิตอลกับบรรณาการฝั่งเซตปกครองเรียกความสนใจจากผู้คนได้ดีทีเดียว

คอร์ริโอเลนส์ก้าวผ่านทางเข้าที่คลุมด้วยป้ายสีดำ ลงไปตามทางเดินทรงอุโมงค์สู่เฮเวนส์ฮอลล์อันยิ่งใหญ่ ที่ที่พวกเขาใช้นั่งดูการถ่ายทอดพิธีเก็บเกี่ยว เขาไม่ได้ไปสาย แต่ในฮอลล์นั้นเต็มไปด้วยเสียงต่ำๆ ของผู้คน ทั้งคณาจารย์ นักเรียน และเจ้าหน้าที่ผู้คุมเกมที่ไม่จำเป็นต้องไปร่วมการถ่ายทอดพิธีเก็บเกี่ยว

พวกอะวอกซ์เดินฝ่าฝูงชนไปมาพร้อมกับถาดใส่พอสก้า ไวน์เจือจางผสมน้ำผึ้งและสมุนไพร นี่เป็นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่แฝงตัวมาในรูปน้ำรสเปรี้ยวที่ช่วยเยียวยาชีวิตชาวแคปิตอลในช่วงสงคราม โดยเชื่อกันว่ามันช่วยป้องกันโรคร้ายได้ คอร์ริโอเลนส์หยิบมาแก้วหนึ่งก่อนจะกระดกพอสก้าเข้าไปกลั้วปาก หวังว่ามันจะช่วยล้างกลิ่นกะหล่ำปลีออกไปจากปากเขาได้บ้าง พอสก้านั้นแรงกว่าที่คนส่วนใหญ่คิดไว้ และช่วงหลายปีที่ผ่านมา เขาเห็นพวกคนชั้นสูงหลายต่อหลายคนทำตัวเองขายหน้าเพราะดื่มเครื่องดื่มนี้มากเกินไป

ผู้คนยังคงคิดว่าคอร์ริโอเลนส์ร่ำรวยอยู่ แม้ตอนนี้ทรัพย์สินหนึ่งเดียวที่เขามีคือเสน่ห์เท่านั้น ซึ่งเขาแจกจ่ายมันไปทั่วขณะเดินผ่านฝูงชน ใบหน้าของบรรดานักเรียนและอาจารย์สดสีขึ้นมาทันทีเมื่อเขาเอ่ยทักสวัสดีอย่างเป็นมิตร ถามไถ่ถึงสมาชิกในครอบครัว หรือหยอดคำชมเล็กๆ น้อยๆ ไว้ตรงนั้นตรงนั้น

“การบรรยายของอาจารย์เรื่องการตอบโต้ของเซตปกครองยังติดอยู่

ในใจผมอยู่เลยครับ”

“ชอบหน้าม้าเธอนะ!”

“แม่นายผ่าตัดหลังแล้วเป็นไงบ้าง ฉันบอกท่านด้วยนะว่าท่านเหมือนเป็นฮีโร่ของฉันเลย”

เขาเดินผ่านเก้าอี้บนูมกว่าร้อยตัวที่จัดเรียงกันเพื่อโอกาสนี้โดยเฉพาะ และก้าวขึ้นสู่เวที ที่ที่ซาตีเรียกกำลังให้ความเพลิดเพลินกับบรรดาศาสตราจารย์ของอะคาเดมีและเจ้าหน้าที่ผู้คุมเกมด้วยการเล่าเรื่องตลกให้ฟัง แม้เขาจะได้ยินแค่ประโยคสุดท้ายที่ว่า – “คือ ฉันเลยพูดว่า ‘ขอโทษเรื่องวิกของคุณนะ แต่คุณเป็นคนยืนกรานจะเอาลิงมาด้วยเองนี่!’” – แต่เขาก็ร่วมวงหัวเราะไปกับทุกคนด้วย

“โอ้ คอร์ริโอเลนัส” ซาตีเรียลากเสียงยืดยาวขณะโบกมือให้เขาเข้าไปใกล้ “นี่ไงล่ะ นักเรียนดาวเด่นของฉัน” เขาหอมแก้มนางตามมารยาท และรับรู้่านางดื่มพอสกำนำหน้าเขาไปหลายแก้วแล้ว จริงๆ นะ นางต้องเริ่มควบคุมการดื่มแอลกอฮอล์ของตัวเองได้แล้ว แต่เขาคงต้องพูดแบบเดียวกันนี้กับผู้หญิงอีกกว่าครึ่งที่เขารู้จักเช่นกัน การรักษาโรคด้วยสุรากลายเป็นโรคระบาดในเมืองไปเสียแล้ว กระนั้นนางก็ยังเป็นอาจารย์ที่ตลกและไม่เคร่งครัดจนเกินไป เป็นหนึ่งในอาจารย์ไม่กี่คนที่ยอมให้นักเรียนเรียกชื่อตัวเองได้ นางเอนหลังเล็กน้อยแล้วมองสำรวจเขา “เลื้อสวนี่ไปหามาจากไหนกัน”

เขามองเลื้อซี้ตของตนแล้วทำเหมือนประหลาดใจที่สวมมันอยู่ ก่อนจะยกไหล่เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่มีเลื้อให้เลือกเยอะแยะไปหมด

“ดูเลื้อผ้าของตระกูลสโนว์ค่อนข้างลึกลับนะครับ” เขากล่าวอย่างคล่องแคล่ว “ผมพยายามจะแต่งตัวแบบให้เกียรติพิธี แต่ยังแฝงการเฉลิมฉลองอยู่หน่อยๆ”

“ก็ดูใช้ได้เลยนี่ แล้วกระดุมลูกเล่นแปลกๆ พวกนี้ล่ะ” ซาตีเรียถามพลางใช้นิ้วสัมผัสหินทรงลูกบาศก์ก้อนหนึ่งที่อยู่บนข้อมือเลื้อของเขา “เทลเซราหรือ”

“นั่นหรือครับ มิน่า พอมองมันแล้วผมนึกถึงห้องน้ำคนใช้ที่บ้านเลย”
คอรี่โอเลนส์ตอบ ส่งผลให้บรรดาเพื่อนคณาจารย์ของนางหัวเราะออกมา
เบาๆ เขาพยายามรักษาการล้อเลียนแบบนี้ของตนเอาไว้ เพราะมันคือ
เครื่องย้ำเตือนทุกคนว่าเขาเป็นหนึ่งในคนไม่กี่คนที่มียี่ห้ออาบน้ำสำหรับ
คนใช้ – ไม่ต้องพูดถึงห้องน้ำที่ประดับด้วยหินเทสเซราเป็นรูปโมเสก – และ
เขายังเป็นเด็กหนุ่มผู้ถ่อมตนที่เอาเสื้อตัวเองมาเป็นมุกตลกด้วย

เขาพยักหน้าให้ซาทีเรีย “ชุดสวยนะครับ ชุดใหม่ใช่ไหมเนี่ย” แค
แวบแรกเขาก็รู้แล้วว่านี่คือชุดเดรสตัวเดียวกับที่นางใส่มาร่วมพิธีเก็บเกี่ยว
ทุกปี แต่ปรับโฉมใหม่โดยประดับด้วยพู่ขนนกสีดำ แทนางชมเสื้อเขา เขา
เลยต้องตอบแทนกลับไปบ้าง

“ฉันตัดมาใหม่เพื่อวันนี้โดยเฉพาะเลยละ” นางบอก น้อมรับคำถาม
ของเขา “ก็ครบรอบสิบปีแล้วนี่”

“งดงามมากครับ” เขาพูด ดูๆ ไปแล้ว พวกเขาสองคนก็ร่วมทีม
กันได้ไม่เลว

ความสุขของเขาหดหายไปทันทีที่ได้เห็นแมงงานประจำโรงยิมแห่งนี้
นามศาสตราจารย์อะกริปปินา ชิกเกิ้ล ซึ่งใช้ไหล่กำยำของตนแหวกผ่าน
ฝูงชนมา ด้านหลังคือผู้ช่วยสอนของนาง ซีเจนส์ พลินท์ ผู้ถือโล่จำหลักที่
ศาสตราจารย์ชิกเกิ้ลชอบให้ถือโชว์เวลาถ่ายรูปหมู่แต่ละปี นางได้รับรางวัล
เป็นโล่อันนี้หลังสงครามสิ้นสุดลง ตอบแทนที่นางดูแลการฝึกซ้อมความ
ปลอดภัยในอะคาเดมีจนสำเร็จลุล่วง ในช่วงที่มีการทิ้งระเบิด

โล่อันนั้นไม่ใช่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของคอรี่โอเลนส์ แต่เป็นชุดของ
ซีเจนส์ต่างหาก หมอนั่นสวมเสื้อสูทสีเทาเข้มละมุน ทับเสื้อเข็มขัดสีขาวสว่างจ้า
ตัดด้วยเน็คไทลายรูปหยดน้ำ ชุดนี้สั่งตัดมาเพื่อเสริมร่างสูงและพอมแห่ง
ของเขา เป็นการผสมผสานกันที่มีสไตล์ ดูใหม่ และเปล่งออร่าของคนมีเงิน
ออกมา ต้องเรียกว่าคนที่ได้ประโยชน์จากสงครามต่างหาก พ่อของซีเจนส์
เป็นเจ้าของโรงงานผลิตในเขต 2 และเลือกอยู่ข้างประธานาธิบดีในตอน
สงคราม เขาทำเงินได้มากจากการผลิตอาวุธสงครามจนเลื่อนฐานะของ
ครอบครัวตัวเองเข้ามาอยู่ในแคปิตอลได้ และตอนนี้ครอบครัวพลินท์ก็

เฟลิดเฟลินกับสิทธิพิเศษที่ตระกูลเก่าแก่ที่สุดและมีอำนาจที่สุดได้รับต่อกัน มาจากรุ่นสู่รุ่น ซีเจนนัสเป็นคนแรกๆ ที่ได้เข้าเรียนในอะคาเดมีแม้ว่าเขาจะเกิดในเขตปกครอง นั่นก็เพราะพ่อของเขาบริจาคเงินให้กับโรงเรียนมาก เสียจนเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในหลังจบสงครามได้ หากเป็นพลเมืองที่เกิดในแคปิตอลคงขอให้โรงเรียนตั้งชื่ออาคารตามชื่อพวกเขา แต่พ่อของซีเจนนัสขอแค่ให้ลูกชายของตนได้มีการศึกษา

สำหรับคอรี่โอเลนส์แล้ว ตระกูลพลินท์และคนแบบนี้ทำให้ทุกสิ่งที่เขาหวงแหนสิ้นคลอน พวกคนรวยหน้าใหม่ที่ได้แต่ขึ้นมานในแคปิตอลกำลังค่อยๆ ทำให้ระบอบเก่าแตกสลาย โดยอาศัยแค่การมีตัวตนอยู่ในสังคมของพวกเขาเท่านั้น และยังทำให้หัวเสียเข้าไปใหญ่ที่ตระกูลสโนว์เองก็ลงทุนทรัพย์สินส่วนหนึ่งไปกับอาวุธยุทโธปกรณ์เหมือนกัน – แต่เป็นในเขต 13 โรงงานที่ขึ้นเรียงรายกันเป็นแถว แถวแล้วแถวเล่า และยังมีสถาบันวิจัยอีกต่างก็ถูกทิ้งระเบิดจนกลายเป็นผุยผง เขต 13 ถูกโจมตีด้วยอาวุธนิวเคลียร์ และทุกวันนี้พื้นที่นั้นก็ยังปล่อยสารกัมมันตรังสีออกมาจนทำให้คนอาศัยอยู่ไม่ได้ แคปิตอลจึงย้ายฐานการผลิตอาวุธมาที่เขต 2 หย่อนลงบนดักของตระกูลพลินท์พอดีพอดี พ่อชาวเรือการระเบิดเขต 13 มาถึงหูพวกเขาที่แคปิตอล คุณย่าของคอรี่โอเลนส์ก็ทำเป็นเมินเฉยให้คนภายนอกเห็น โดยบอกว่าโชคยังดีที่พวกเขามีสมบัติอื่นอีกเป็นกอง เพียงแต่ว่ามันไม่ได้มีอยู่จริง

ซีเจนนัสมาเยือนสนามเด็กเล่นของโรงเรียนเมื่อสิบปีก่อน เด็กชายซีอ้ายและอ่อนไหวมองสำรวจเด็กๆ คนอื่นอย่างระมัดระวัง ด้วยดวงตาสีน้ำตาลเปี่ยมอารมณ์ที่ดูใหญ่เกินไปสำหรับใบหน้าอันเคร่งเครียดของเขา พ่อชาวแพร่สะพัดว่าเขามาจากเขตปกครอง ความต้องการแรกของคอรี่โอเลนส์คือจับมือกับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อต้อนรับน้องใหม่คนนี้อย่างสามม แต่พอคิดทบทวนไปมา เขาก็ตัดสินใจทำเป็นไม่สนใจเด็กคนนี้ดีกว่า เด็กคนอื่นๆ ในแคปิตอลอาจคิดว่าเขามองการแก่งแย่งไต่เต้าจากเขตปกครองเป็นเรื่องขี้ต่าเกินไป ส่วนซีเจนนัสคงมองว่าเขาสุภาพเกินกว่าจะทำอะไรแบบนั้นได้ ไม่ว่าใครจะคิดแบบไหน ก็ไม่ได้ใกล้เคียงกับความจริงเลย แต่ความคิด

ทั้งสองแบบกลับเสริมภาพลักษณ์ให้การกระทำของคอรี่โอเลนส์เป็น
การกระทำของคนชั้นสูง

สตรีผู้มีร่างอันน่าเกรงขาม ศาสตราจารย์ซิกเกิ้ลแหวกเข้ามาในวง
สนทนาของซาทีเรีย ส่งผลให้อาจารย์ผู้น้อยทั้งหลายแตกฉานซ่านเซ็น
“อรุณสวัสดิ์ ศาสตราจารย์คลิก”

“โอ้ อะกรีปปินา ดีเลย คุณไม่ลืมเอาโล่มาด้วย” ซาทีเรียพูด
พร้อมกับจับมืออีกฝ่ายอย่างมั่นใจ “ฉันกังวลเหลือเกินว่าเด็กสมัยนี้อาจจะ
ลืมความหมายของวันนี้ไปหมดแล้ว และก็ซีเจนส์ เธอดูดีมาก”

ซีเจนส์พยายามไถ่ค่านับ ปอยผมหลุดร่วงลงมาปรกตา โล่ที่เหาะทะ
ขวางหน้าอกเขาอยู่

“ดีเกินไปนะสิ” ศาสตราจารย์ซิกเกิ้ลพูด “ฉันบอกเขาว่าถ้าฉัน
อยากได้นักยุง ฉันคงโทร.หาร้านขายสัตว์เลี้ยงแล้ว นักเรียนพวกนี้ควรจะ
ใส่เครื่องแบบให้หมด” นางเหลือบมองคอรี่โอเลนส์ “นั่นก็ดูไม่แย่นะ เลื้อ
ออกงานตัวเก่าของพ่อเธอหรือไง”

นั่นหรือ คอรี่โอเลนส์ไม่รู้มาก่อนเลย ภาพความทรงจำอันรางเลือน
ของพ่อเขาที่สวมชุดสูทสำหรับงานกลางคืนและประดับด้วยเหรียญรางวัล
มากมายปรากฏขึ้น เขาตัดสินใจเล่นไปตามน้ำ “ดีใจที่คุณดูออกครับ
ศาสตราจารย์ ผมปรับแต่งเลื้อใหม่ให้ดูเหมือนว่าผมไม่ใช่คนที่เข้าร่วม
สงครามโดยตรง แต่ผมอยากให้ท่านอยู่กับผมในวันนี้”

“เหมาะสมมาก” ศาสตราจารย์ซิกเกิ้ลกล่าว จากนั้นก็หันเหความสนใจ
ไปที่ซาทีเรีย และถามความเห็นเรื่องการเคลื่อนกำลังพลเหล่าผู้พิทักษ์-
สันติภาพซึ่งเป็นทหารประจำชาติไปยังเขต 12 ที่ตอนนี้นั่งงานในเหมือง
ขุดถ่านหินออกมาได้ไม่ถึงโควตาที่กำหนด

เมื่ออาจารย์ของทั้งสองจับคู่สนทนากัน คอรี่โอเลนส์ก็พยักพยิด
ไปทางโล่ “ออกกำลังกายแต่เข้าเลยสินะ”

ซีเจนส์ยิ้มแห้งๆ “เป็นเกียรติที่ได้รับใช้เสมอแหละ”

“ก็เป็นการรับใช้ที่ไม่เลวหรอก” คอรี่โอเลนส์ตอบ ซีเจนส์หน้าแดง
ต่อการบอกเป็นนัยๆ ของอีกฝ่ายว่าเขาคืออะไรนะ พวกชอบประจบประแจง

จันรี หรือจะเป็นชีซ่า คอริโอเลนปล่อยให้คู่สนทนาคิดสะระตะไปสักพัก จนเขาตัดสินใจผ่อนคลายความตึงเครียดเอง “ฉันเองก็น่าจะเข้าใจดีอยู่ ฉันเป็นคนจัดการดีมั่วยวุ่นทั้งหมดของชาติเรื่องนี้”

ชีเจนส์ดูผ่อนคลายขึ้น “จริงหรือ”

“ไม่ ก็ไม่หรอก แค่เฉพาะตอนที่หล่อนเพลอนะ” คอริโอเลนสกล่าว สลับไปมาระหว่างความชิงชังและความเป็นมิตร

“ศาสตราจารย์ซิกเกิ้ลคิดทุกอย่างเลย หล่อนไม่เคยลังเลที่จะเรียกฉันเลย ไม่ว่าจะทำตอนเช้าหรือตอนกลางคืน” ชีเจนส์ทำท่าเหมือนจะพูดต่อ แต่ก็ทำแค่ถอนหายใจ “และแน่ละ พอฉันจะเรียนจบ เราก็ดันจะย้ายมาอยู่ใกล้โรงเรียนเข้าไปอีก เหมาะเจาะจริงๆ เหมือนทุกทีเลย”

คอริโอเลนสรวักตัวขึ้นมาทันที “แล้วไหน”

“สักที่ตรงถนนคอร์โซนะ เร็ว ๆ นี้จะมีที่หรู ๆ หลายที่ออกขาย หอตตลาดเยอะเลย เจ้าของไม่มีเงินมาจ่ายภาษีหรืออะไรพวกนั้นนะ เห็นพอฉันบอกไว้” โล่เลื่อนลงมาครูดพื้น และชีเจนส์ก็ยกมันขึ้น

“พวกเขาไม่เก็บภาษีโรงเรียนในแคปิตอลนี่นา พวกเขาจะเก็บแค่เฉพาะในเขตปกครอง” คอริโอเลนส์พูด

“เป็นกฎหมายใหม่นะ” ชีเจนส์บอกเขา “จะได้เก็บเงินเยอะๆ ไปปรับปรุงเมืองใหม่”

คอริโอเลนส์พยายามยับยั้งอาการตื่นตระหนกที่เริ่มก่อตัวขึ้นมา กฎหมายใหม่จะคิดภาษีโรงเรียนจากอพาร์ทเมนต์ของเขาเท่าไรหรืกันนะ ที่เป็นอยู่ตอนนี้ เงินที่พวกเขาได้ก็แทบไม่พอจะใช้ชีวิตแล้วด้วยซ้ำ ทั้งเศษเงินจากรายได้ของไทกริส บำนาญที่คุณย่าได้จากการที่สามีของแกไปรบให้พาเน็ม และสิทธิพิเศษส่วนตัวของเขาในฐานะลูกชายของฮีโร่ ผู้เสียชีวิตในสงคราม ซึ่งกำลังจะสิ้นสุดลงเมื่อเขาจบการศึกษา ถ้าพวกเขาไม่มีปัญญาจ่ายภาษี พวกเขาจะโดนยึดอพาร์ทเมนต์ใหม่ นั่นคือทั้งหมดที่พวกเขามีแล้ว จะขายอพาร์ทเมนต์ก็คงไม่ช่วยอะไร เขารู้ว่าย่าของเขาเอาทุกอย่างในอพาร์ทเมนต์นี้ไปเปลี่ยนเป็นเงินจนที่นี้ไม่เหลือมูลค่าดั้งเดิมอีกแล้ว ถ้าขายไป พวกเขาจะไม่เหลืออะไรอีกเลย พวกเขาจะต้องย้ายไป

อยู่ในยานที่ลึบตาผู้คน รวมกลุ่มกับพวกคนสามัญระดับล่าง ไม่มียศถา
ไม่มีอำนาจ ไม่มีเกียรติใดๆ ความเสื่อมเสียนี่คงทำคุณย่าเขากแตกตาย
น่าจะปราณีกว่าด้วยซ้ำถ้าโยนคุณย่าออกนอกหน้าต่างเพนต์แฮลส์ไปเสียเลย
อย่างน้อยแกก็จะได้ตายไวหน่อย

“นายโอเคไหม” ซีเจเนสเหลือบมองเขาด้วยความสงสัย “อยู่ดี ๆ
นายก็หน้าซีดเผือดไปเลย”

คอรี่โอเลนส์ปรับอารมณ์ของตน “ฉันน่าจะป็นฤทธิ์จากพอสก้านะ
ทำท้องไส้ฉันปั่นป่วนหมด”

“ช่วย” ซีเจเนสเห็นด้วย “หมาม้าชอบบังคับให้ฉันดื่มมันในช่วง
สงคราม”

หมาม้า? นี่บ้านของคอรี่โอเลนส์กำลังจะถูกคนที่เรียกแม่ตัวเองว่า
“หมาม้า” แย่งไปงั้นหรือ กะหล่ำปลีกับพอสก้าเริ่มพากันพุ่งขึ้นมากระจุกอยู่
ตรงคอ เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ และสั่งให้ท้องตัวเองอดทนเอาไว้ เขาเกลียด
ซีเจเนสมากกว่าตอนที่เจ้าเด็กจากเซตปกครองผู้ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีและ
มีสำเนียงใดๆ คนนี้ ตรงเข้ามาหาเขาเป็นครั้งแรกพร้อมกับถือนู๋งขนมหวาน
ในมือเสียอีก

คอรี่โอเลนส์ได้ยินเสียงระฆังดังขึ้นและเห็นเพื่อนนักเรียนของเขา
มารวมตัวกันอยู่หน้าเวที

“ฉันว่าถึงเวลาที่พวกเขาจะเลือกบรรณาการให้เราแล้วละ” ซีเจเนส
กล่าวเศร้าๆ

คอรี่โอเลนส์ตามเขาไปยังส่วนที่สำรองไว้วางเก้าอี้กลุ่มหนึ่ง สีตัว
หกแถว เป็นเก้าอี้ที่จัดไว้ให้สำหรับคนที่จะเป็นที่ปรึกษา เขาพยายาม
ไม่คิดถึงวิกฤติเรื่องอพาร์ตเมนต์ในหัว พยายามโฟกัสไปที่ภารกิจสำคัญ
ตรงหน้า ตอนนีกลายเป็นว่าความเก่งกาจของเขาคือสิ่งจำเป็นมากยิ่งขึ้นกว่า
ครั้งไหนๆ และการจะเก่งได้นั้น เขาต้องได้จับคู่กับบรรณาการที่เก่งกาจ
เช่นกัน

คณิตศาสตร์ ก้า ไช้บทอม ชายที่เป็นผู้คิดค้นเกมล่าชีวิตนี้ขึ้นมา
เป็นผู้ดูแลโปรแกรมการใช้ที่ปรึกษาในเกมด้วยตนเอง เขาปรากฏตัวต่อหน้า

นักเรียนด้วยความมีชีวิตชีวา...แบบคนเดินละเมอ ตาปรือ และสแฟมอร์ฟลิง³ มาอย่างทุกครั้ง รูปร่างที่เคยดูดีของเขาเริ่มหดตัวและเต็มไปด้วยผิวหนังที่เหี่ยวเหี่ยว ทรงผมที่เพิ่งไปตัดสั้นติดหนังหัว และชุดสูทที่รีดเรียบไร้ที่ติ แต่ทำให้ความเลื่อมใสมิตรของเขาลดลง ด้วยชื่อเสียงในฐานะผู้สร้างเกมล่าชีวิตทำให้เขายังพอมิแรงร่อแร่ไว้เกาะตำแหน่งของตัวเองอยู่บ้าง แต่ว่ากันว่าคณะกรรมการอะคาเดมิเริ่มหมดความอดทนกับเขาแล้ว

“โย่ ทุกคน” เขาพูดอ้อแอ้ โบกกระดาดยับๆ ในมือเหนือศีรษะ “จะขานชื่อแล้วนะ” นักเรียนพากันเงยเสียงและพยายามเงี้ยวหูฟังเขา ท่ามกลางเสียงอื้ออึงในฮอลล์ “ฉันจะขานชื่อคนหนึ่งก่อน แล้วก็ขานชื่อเธอที่จะได้คนนั้นไปนะ ถูกไหม ดี เขตหนึ่ง ผู้ชาย ไปหา...” คนบดไฮป์หอมหริ่ตามองกระดาด พยายามเพ่งสายตา “แวนดา” เขาพิมพ์ “ลืมนไปแล้ว” ทุกคนจึงไปที่แวนดาของเขาซึ่งประทับอยู่บนจตุรมุกเรียบร้อยแล้ว และต่างรอให้เขาเลื่อนนิ้วไปเจอมัน “อ้อ นี่ไง ลิเวีย คาร์ดิ”

ใบหน้าแหลมของลิเวียมีรอยยิ้มน้อยๆ ก่อนที่เธอจะชูมือขึ้นในอากาศเป็นการประกาศชัยชนะ พร้อมตะโกนว่า “นั่นแหละ!” ด้วยเสียงเล็กๆ ของเธอ เธอเป็นคนที่มีความทะยานอยากมาก รวบรวมว่าการจับคู่กับบรรณาการชั้นเลิศคือสิ่งเดียวที่สะท้อนออกมาจากตัวเธอ ยังไม่นับว่าแม่ของเธอเป็นเจ้าของธนาคารที่ใหญ่ที่สุดในแคปิตอลอีก

คอริโอเลนส์เริ่มรู้สึกสิ้นหวังขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่คนบดไฮป์หอมจุ่มง่ามอยู่กับการขานรายชื่อ กำหนดที่ปรึกษาให้เด็กชายและเด็กหญิงจากแต่ละเขตปกครอง พอเวลาผ่านไปสิบปี พวกเขาาก็เริ่มเห็นรูปแบบ เขตปกครองที่อยู่ข้างเดียวกับแคปิตอล และมีชีวิตที่ดีกว่าอย่างเขต 1 และ 2 จะมีผู้ชนะมากกว่าเขตอื่น ส่วนบรรณาการจากครอบครัวนักตกปลาและชาวไร่ชาวนาจากเขต 4 และ 11 ตามมาเป็นอันดับสอง คอริโอเลนส์หวังว่าเขาจะได้เป็นที่ปรึกษาของบรรณาการจากเขต 1 หรือเขต 2 แต่กลับไม่มี

³ Morphling ยาแก้ปวดอันตรายประสิทธิภาพที่มีราคาสูง ยานชนิดนี้จะทำให้ผู้ใช้เสพติดและเกิดภาพหลอน หากใช้ในระยะเวลาจะมีผลกระทบร้ายแรงต่อร่างกายผู้ใช้ยา

ใครได้จับคู่กับเขาเลย และยังเป็นการสบประมาทเข้าไปอีกที่ซีเจนนัสได้เป็นที่ปรึกษาของเด็กชายจากเขต 2 ส่วนบรรณาการเขต 4 ก็ผ่านไปโดยไม่ได้มีการขานชื่อเขา แต่มันโอกาสสุดท้ายที่เขาจะได้เป็นผู้ชนะ – เด็กชายจากเขต 11 – ก็ถูกยกให้เป็นของคลีเมนเซีย โดฟโคท ลูกสาวของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน เธอไม่เหมือนกับลิเวีย เมื่อเธอรับรู้ว่โชคเข้าข้างตน เธอก็แสดงออกอย่างมีชั้นเชิง โดยการปิดปอยผมสีดำสนิทข้ามไหล่ไป ก่อนจะจดชื่อบรรณาการของเธอลงสมุดอย่างตั้งใจ

มีบางอย่างไม่ถูกต้องเมื่อคนของตระกูลสโนว์ บุคคลที่เป็นหนึ่งในนักเรียนอันทรงเกียรติของอะคาเดมี่ ถูกมองข้าม คอรีโอเลนัสเริ่มคิดแล้วว่าพวกนั้นอาจจะลืมเขาไปแล้ว – บางทีพวกนั้นอาจมีตำแหน่งพิเศษให้กับเขา – ทันใดนั้นเอง ด้วยความประหลาดประหลาด เขาก็ได้ยินคนบดใต้บันไดห้องพิมพ์ออกมาว่า “และคนสุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุด เด็กหญิงจากเขตสิบสอง... คนนี้เป็นของคอรีโอเลนัส สโนว์”

2

เด็กหญิง จากเขต 12 นี่มันต่างอะไรกับการโดนตบหน้าเล่า เขต 12 เป็นเขตที่เล็กที่สุด เขตตัวตลก เขตที่เด็ก ๆ สภาพพิกลพิการ กระดูกปูดโปน เขตที่มักตายตั้งแต่ห่านาที่แรกของการแข่งขันเนี่ยนะ และแถมยัง...เป็นเด็กผู้หญิงอีก ไม่ใช่ว่าเด็กผู้หญิงจะชนะไม่ได้ แต่สำหรับเขาแล้ว เกมล่าชีวิตหลัก ๆ คือมีแต่การใช้กำลัง และตามธรรมชาตินั้น เด็กผู้หญิงก็มีรูปร่างเล็กกว่าเด็กผู้ชายอยู่แล้ว เลยทำให้เป็นฝ่ายเสียเปรียบมากกว่า คอริโอเลนส์ไม่เคยเป็นนักเรียนคนโปรดของคณบดีไฮป์ทอม เขามักจะล้อชื่อชายคนนี้ด้วยการเรียกว่า ไหหน้กระท่อม กับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม แต่เขาไม่คิดว่าจะโดนหยามหน้ากลางสาธารณชนขนาดนี้ หรือคณบดีรู้เรื่องที่เขาล้อชื่อ หรือนี่คือการประกาศอย่างเป็นทางการว่าในโลกใบใหม่นี้ ตระกูลสโนว์ได้หมดความสำคัญไปเสียแล้ว

เขารู้สึกได้ว่าแก้มของเขาร้อนผ่าวขณะพยายามสงวนท่าทีไว้ นักเรียนส่วนใหญ่เริ่มลุกขึ้นและพูดคุยกันเอง เขาต้องร่วมวงสนทนา ต้องทำเหมือนกับว่านี่มันไม่ได้สลักสำคัญอะไรเลย แต่เขาไม่อาจขยับตัวได้ สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือหันหน้าไปทางขวา ตรงที่ที่ซีเจนส์ยังนั่งอยู่ข้างเขา คอริโอเลนส์เปิดปากเพื่อจะกล่าวแสดงความยินดี แต่ก็ต้องหยุดเมื่อเห็นใบหน้าที่ไม่อาจปกปิดความทุกข์ใจของอีกฝ่ายได้

“มีอะไรเธอ” เขาถาม “ไม่ดีใจรีเง เด็กเขตสอง เป็นผู้ชาย – ดีที่สุดในกลุ่มคนพวกนั้นแล้วนะ”

“นายลืมนะสิแล้วสินะ ว่าฉันก็เคยเป็นคนพวกนั้นเหมือนกัน” ซีเจนนัสกล่าวเสียงแหบ

คอรี่โอเลนส์ค่อยๆ ซึมซับข้อมูล แปลว่าชีวิตแบบอภินิหารชนในแคปิตอลเป็นสิบปีที่ซีเจนนัสได้รับ ไม่มีประโยชน์ใด ๆ กับเขาเลยสินะ เขายังคิดว่าตัวเองเป็นคนของเซตปกครองอยู่ดี ช่างเป็นความอ่อนไหวที่ไร้สาระเสียจริง

หน้าผากของซีเจนนัสย่นด้วยความผิดหวัง “ฉันแน่ใจว่าพ่อเป็นคนขอให้ฉันเอง เขาชอบพยายามทำให้ฉันคิดเหมือนกับเขาอะ”

ไม่แปลกใจเลย คอรี่โอเลนส์คิด ผู้คนนับถือตาเผ่าสตราโบ พลินท์ ที่เงินในกระเป๋ากักบิทธิพลของเขา ไม่ใช่ที่ต้นตระกูล และแม้ว่าการคัดเลือกที่ปรึกษาให้บรรณาการจะวัดจากความเหมาะสมของแต่ละบุคคล แต่เห็นได้ชัดว่ามีการใช้เส้นสายกันเกิดขึ้น

คนดูเริ่มนั่งลงตามเดิม ผ่านด่านหลังเวทีแยกออกจากกัน เผยให้เห็นหน้าจ่อสูงจากพื้นจรดเพดาน จะมีการถ่ายทอดสดพิธีเก็บเกี่ยวจากแต่ละเซต เริ่มจากชายฝั่งตะวันออกไปสู่ตะวันตก และเผยแพร่ไปทั่วประเทศ แปลว่าเซต 12 จะได้เริ่มก่อนในวันนี้ ทุกคนยืนขึ้นเมื่อเห็นตราสัญลักษณ์แห่งพาเนมปรากฏเต็มจอ ตามมาด้วยเพลงสดุดีของแคปิตอล

อัญมณีแห่งพาเนม

นครทรงอำนาจ

แม้วันผันผ่าน ยังเป็นประกายเสมือนใหม่

นักเรียนบางคนต้องร้องแบบดำน้าตามไป แต่คอรี่โอเลนส์ผู้ฟังคุณยาย่ายเพลงนี้ทุกวันมานานปี สามารถแปลงเนื้อร้องทั้งสามท่อนออกมาได้อย่างสุดเสียง โดยมีคนสองสามคนพยักหน้าให้การยอมรับ มันดูน่าสมเพช แต่ตอนนี้เขาต้องการการยอมรับให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้

ตราสัญลักษณ์จางหายไปก่อนจะปรากฏใบหน้าของประธานาธิบดีเรวินสติล ผมของเขาหงอกขาวเป็นริ้ว เขาสวมเครื่องแบบทหารก่อนสงคราม

เพื่อเตือนว่าเขาคือคนที่ควบคุมเขตปกครองต่างๆ มานานก่อนจะเกิดยุคมืดแห่งการกบฏ เขาอ่านข้อความสั้นๆ จากสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเกมล่าชีวิต เกมที่มีเพื่อชดเชยความเสียหายที่เกิดจากสงคราม เป็นการชดใช้ให้กับชีวิตคนหนุ่มสาวในแคปิตอลที่เสียไประหว่างสงคราม โดยแลกกับชีวิตคนหนุ่มสาวในเขตปกครอง ตอบแทนการคิดคดของพวกกบฏ

ผู้คุมเกมที่เป็นพิธีการประจำงานตัดเข้าสู่สภาพจัตุรัสอันสิ้นหวังของเขต 12 หน้าอาคารกระทรวงยุติธรรม ซึ่งเป็นที่ที่เวทีชั่วคราวตั้งอยู่ และรายล้อมไปด้วยผู้พิทักษ์สันติภาพในตอนนี้อย่างหนาแน่น นายเทศมนตรีลีปปี ชายร่างเตี้ยล่ำ ผิวตกรกะ ในชุดสูทที่ล้ำสมัยสุดๆ กำลังยืนอยู่ระหว่างกระสอบผ้าป่านสองใบ เขาล้วงมือลึกลงไปในการสอบทางซ้าย หยิบกระดาดแผ่นหนึ่งขึ้นมา และแทบไม่ช้าเลยมองมันด้วยซ้ำ

“บรรณาการหญิงของเขตสิบสองคือ ลูซี่ เกรย์ แบร์ด” เขาประกาศใส่ไมโครโฟน กล้องเลื่อนไปจับภาพฝูงชนสีเทาที่มีใบหน้าอันหิวโหยสีเทา และเสื้อผ้าที่ไร้รูปทรงอันแน่ชัด เพื่อมองหาบรรณาการ กล้องซูมเข้าไปตรงจุดที่มีการเคลื่อนไหว เด็กผู้หญิงต่างพากันถอยหนีผู้ถูกเลือกที่แสนโชคร้าย

ลูซี่ เกรย์ แบร์ด ยืนตัวตรงในชุดเดรสไล่สีรุ้งเป็นชั้นๆ ซึ่งแม้ตอนนี้จะดูเหมือนผ้าชีวรี่ แต่ก็ดูออกว่าเคยเป็นชุดอันงดงามมาก่อน ผมสีเข้มเป็นลอนของเธอถักเข้ากับดอกไม้ป่าที่เริ่มโรยรา สีสันจากชุดของเธอทำให้ผู้คนต่างพากันจ้องจ้อง เหมือนผีเสื้อปีกขาดที่อยู่ท่ามกลางฝูงผีเสื้อราตรี เธอไม่ได้เดินตรงมาที่เวที แต่โซเซไปทางเด็กผู้หญิงที่อยู่ทางขวาของเธอ

เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มือเธอสอดเข้าไปในชั้นเดรสฟูฟ่องตรงสะโพก จากนั้นสิ่งที่มือสีเขียวสดก็พุ่งจากกระเป๋ากะโปรงของเธอแทรกเข้าไปในคอเสื้อของเด็กหญิงผมแดงที่กำลังยิ้มเยาะอยู่ สิ่งนั้นขยุกขยิกอยู่ใต้กระโปรงของเธอขณะที่มันเคลื่อนผ่านไป ทุกสายตาส่งไปหาเหยื่อรายนั้น ซึ่งเปลี่ยนสีหน้าจากยิ้มเยาะเป็นหวาดผวา เธอกรีดร้องขณะทรุดลงกับพื้น ใช้มือปิดป้ายเสื้อผ้า ตามมาด้วยเสียงตะโกนของ

นายกเทศมนตรี เมืองหลังความอลหม่านนั้น ผู้ที่ทำร้ายเธอยังคงเดินโซเซต่อไป ยังคงเคลื่อนที่อย่างเลื่อนลอยไปทางเวที ไม่หันกลับมามองด้านหลังด้วยซ้ำ

เฮเวนส์ปีฮอลล์กลับมาครีกครื้นทันทันทีเมื่อผู้คนต่างถองคนที่นั่งข้างกัน
“นายเห็นนั่นไหม”

“เธอหย่อนอะไรลงไปในชุดเด็กคนนั้นนะ”

“กิ้งก่ารี”

“ฉันเห็นเป็นงูนะ!”

“เธอฆ่าเด็กคนนั้นหรือเปล่า”

คอร์โวลีนส์มองไปรอบๆ และเริ่มรู้สึกมีหวังขึ้นมา บรรณาการที่ดูเหมือนจะไร้หวัง ไร้ค่า บรรณาการที่เหมือนเป็นคำดูถูกเขา บัดนี้กลับดึงดูดความสนใจของคนในแคปิตอลขึ้นมาได้ เธอทำได้ไม่เลวนี้ ใช่ไหม ถ้ามีเขาช่วย บางทีเธออาจจะผ่านมันไปได้ และเขาอาจเปลี่ยนความอับยศให้กลายเป็นการแสดงอันทรงเกียรติก็ได้ ไม่ว่าจะอย่างไร โชคชะตาของทั้งคู่ก็ผูกพันกันอย่างเลียงไม่ได้แล้ว

บนหน้าจอ นั้น นายกเทศมนตรีลิปป์ฟงลงบันไดเวที และแทรกตัวผ่านกลุ่มเด็กหญิงเพื่อไปให้ถึงเด็กที่ลงไปกองกับพื้น “เมย์แฟร์ เมย์แฟร์” เขาร้อง “ใครก็ได้ช่วยลูกสาวฉันที!” ผู้ชมแหวกตัวออกห่างจากเด็กคนนั้น บางคนลังเลใจจะช่วยเหลือเพราะแขนขาของเธอเหวี่ยงไปมาไม่หยุด เมื่อนายกเทศมนตรีแทรกตัวเข้าไปถึงที่เกิดเหตุได้ เจ้าหญิงสิริเยวเหลือบก็พุ่งออกมาจากชั้นกระโปรงของเธอแล้วพุ่งเข้าใส่ผู้ชมที่ต่างกริรร้องและตะกายออกจากบริเวณเพื่อหนีเจ้าหญิง เมย์แฟร์สงบลงได้เมื่อพุ่งออกไปแล้ว แต่ความกลัวของเธอถูกแทนที่ด้วยความอับอายในทันใด เธอมองตรงเข้าไปในกล้องพร้อมกับเพ่งตระหนักได้ว่าประชาชนแห่งประเทศพาเน็มกำลังจับตามองเธออยู่ เธอใช้มือหนึ่งจับโบที่เบี้ยวเข้าไปซุกอยู่ในผม มืออีกข้างจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง เสื้อผ้าที่ทุกองคประกอบเอนไปด้วยเศษถ่านและขี้เถ้าจากการตึงตัวของตัวเธอเอง เมื่อพ่อของเธอช่วยพยุงเธอขึ้นจากพื้นก็พบว่าเธอฉีรดตัวเอง เขาถอดเสื้อคลุมเพื่อใช้คลุมตัวเธอก่อนจะส่งเธอให้

ผู้พิทักษ์สันติภาพพาออกไป เขาหันกลับไปทางเวทีพร้อมแวตอาฆาตที่มี
ต่อบรรณาการคนใหม่ของเขต 12

ระหว่างที่คอรี่โอเลนส์มองลูซี่ เกรย์ แบร์ต เดินขึ้นเวที ความรู้สึก
ไม่สบายใจก็แวบเข้ามา หรือเธอจะเป็นพวกสติไม่สมประกอบกันนะ
เด็กคนนี้มีบางอย่างที่ดูคุ้นเคย แต่ก็รบกวนจิตใจอยู่ไม่น้อย ชั้นระบาย
สีชมพูราสป์เบอร์รี่ สีน้ำเงินเข้ม และสีเหลืองเหมือนดอกแดฟโฟดิล
ที่เรียงกันเป็นแถวนั้น...

“เธอเหมือนนักแสดงตลกในละครลึกลับเลยนะ” เด็กหญิงคนหนึ่ง
เอ่ยขึ้นมา ที่ปรึกษาคนอื่นๆพากันส่งเสียงเห็นด้วย

นั่นเองหรือ คอรี่โอเลนส์รู้สึกกังวลเกี่ยวกับคณะละครลึกลับ
ตั้งแต่สมัยที่เขายังเล็กมาก นักโยนของและนักกายกรรม ตัวตลกและ
นักเต้นระบำในชุดกระโปรงฟูพองหมุนรอบตัวเองไปมา ขณะที่สมอง
ของเขาเริ่มต้นตัวจากการกินสายไหม การที่บรรณาการของเขาเลือกชุด
ที่ดูเอิกเกริกเกินไปสำหรับงานประจำปีอันแสนหดหู่นี้ แสดงให้เห็นว่าความ
แปลกประหลาดของเธอมีอะไรมากกว่าแค่การไม่รู้จักรากเหง้า

แน่นอนว่าช่วงเวลาออกอากาศพิธีเก็บเกี่ยวสำหรับเขต 12 หมดลง
แล้ว แต่พวกเขายังขาดบรรณาการชายอยู่เลย กระนั้น เมื่อนายกเทศมนตรี
ลิปป์กลับขึ้นเวทีอีกครั้ง เขากลับไม่ได้สนใจกระสอบใส่รายชื่อ แต่เดิน
ปัดป่ายไปหาบรรณาการหญิงคนนั้นแทน แล้วตบหน้าเธออย่างแรงเสียจน
เธอล้มลงไปกับพื้น เขาก็จับมือเพื่อจะตบหน้าเธออีกครั้ง แต่
ผู้พิทักษ์สันติภาพสองคนเข้ามาขวางไว้ก่อน พวกนั้นคว้าแขนเขาแล้ว
พยายามเกลี้ยกล่อมให้เขากลับไปปฏิบัติภารกิจต่อ เมื่อเขาไม่ทำตาม
ผู้พิทักษ์สันติภาพจึงลากเขากลับเข้าไปในอาคารกระทรวงยุติธรรมหลังเวที
ปล่อยให้พิธีการดำเนินออกนั้นชะงักงัน

ความสนใจพุ่งกลับไปเด็กหญิงบนเวทีคนนั้น เมื่อกล้องซุมเข้าไป
ใกล้เธอ คอรี่โอเลนส์ก็ไม่ได้สนใจนักเรื่องความปกติทางจิตของลูซี่ เกรย์
แบร์ต เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอไปแต่งหน้าแบบนี้มาได้ยังไง เพราะแม้แต่
คนในแคปิตอลเองยังเพิ่งได้กลับมาใช้เครื่องสำอางอีกครั้งเมื่อไม่นานนี้เอง

เปลือกตาของเธอหาลิ้นน้ำเงิน ตัดขอบตาด้วยสีดำ แก้มแดงก่ำ ส่วนริมฝีปากก็เป็นสีแดงจ๋าเอี่ยม ถ้าเป็นในแคปิตอล การแต่งหน้าแบบนี้ถือว่ากล้ามาก ส่วนในเซต 12 คงรู้สึกว่าเป็นการแต่งหน้าที่สุดโต่ง ไม่มีใครละสายตาจากเธอไปได้เลยขณะที่เธอนั่งอยู่กับพื้น ใช้มือลูบชั้นระบายบนกระโปรงให้เรียบเหมือนอดไม่ได้ จนกระทั่งระบายบนกระโปรงของเธอเริ่มเข้าที่เข้าทาง เธอจึงค่อยยกมือขึ้นสัมผัสสร้อยตบบนแก้ม ริมฝีปากกลางของเธอสั่นเทา ดวงตาเป็นประกายจากน้ำตาที่พร้อมจะไหลรินออกมาได้ทุกเมื่อ

“อย่าร้องไห้สิ” คอริโอเลนสกระซิบ เมื่อรู้สึกตัว เขาก็รีบหันไปมองรอบๆ อย่างร้อนรน ก่อนจะพบว่านักเรียนคนอื่นๆ จ้องจอกันตาไม่กะพริบ ใบหน้าของพวกเขาแสดงความกังวล เธอทำให้พวกเขาสงสัยเธอได้ แม้ว่าเธอจะดูแปลกขนาดนี้ พวกเขาไม่รู้เลยว่าเธอเป็นใคร หรือทำไมเธอจึงทำร้ายเมย์แฟร์ แต่ใครจะไม่เห็นล่ะว่ารอยยิ้มเยาะของเมย์แฟร์เหมือนคนประสงค์ร้าย และพ่อของเมย์แฟร์ก็เป็นคนเลวที่ตบเด็กผู้หญิงที่ตนเพิ่งจะตัดสินโทษประหารไป

“ฉันว่าพวกนั้นจัดมาก” ซีเจ็นสเอ๋ยเบาๆ “ชื่อเธอไม่ได้อยู่บนกระดานไบนันด้วยซ้ำ”

แต่ก่อนที่จะเด็กหญิงจะกลั้นน้ำตาต่อไปไม่ไหว ก็มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น เสียงหนึ่งเริ่มร้องเพลงออกมากลางฝูงชน เป็นเสียงเด็กที่ฟังเหมือนเป็นเด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชายก็ได้ แต่ระดับเสียงนั้นดังข้ามมาจนถึงกลางจัตุรัสอันเงียบงัน

คุณพรากอดีตฉันไปไม่ได้

คุณพรากประวัติศาสตร์ฉันไปไม่ได้

ลมพัดวูบผ่านเวทีไป แล้วเด็กหญิงก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้น จากตรงไหนสักแห่งกลางฝูงชนนั้น มีเสียงผู้ชายที่ทุ้มกว่าและโดดเด่นกว่าเปล่งออกมา

คุณอาจพรากพ่อฉันไป
แต่ชื่อเขายังเป็นปริศนา

ริมฝีปากของลูซี่ เกรย์ แบร์ด ค่อยๆ เพลยรอยยิ้มเล็กๆ ออกมา
เธอลุกขึ้นยืนทันใด ก่อนจะก้าวยาวๆ ไปอยู่ตรงกลางเวที ค่ำไม่มีใครโพนไว้
แล้วดึงออกจากขาตั้ง

ที่คุณพรากไปจากฉัน ไม่มีอะไรมีค่าพอให้เก็บไว้อยู่แล้ว

มีที่ว่างอยู่ซุกเข้าไปในระบายนกระโปรง สะบัดจากซ้ายไปขวา และ
แล้วทุกอย่างก็กระจำง-ทั้งเสื้อผ้า การแต่งหน้า ทรงผม ไม่ว่าเธอจะเป็นใคร
เธอแต่งตัวมาเพื่อการแสดงครั้งนี้โดยเฉพาะ เสียงเธอสดใส กังวานก้อง
เมื่อขึ้นเสียงสูง แต่แหบห้าวทรงพลังเมื่อลงเสียงต่ำ และเธอเคลื่อนไหว
ไปมาด้วยความมั่นใจ

คุณพรากเสน่ห์ของฉันไปไม่ได้
คุณพรากอารมณ์ขันของฉันไปไม่ได้
คุณพรากความมั่งมีของฉันไปไม่ได้
เพราะมันเป็นแค่ขำลือ
ที่คุณพรากไปจากฉัน ไม่มีอะไรมีค่าพอให้เก็บไว้อยู่แล้ว

การร้องเพลงเปลี่ยนเธอไปในบัดดล คอริโอเลนส์ไม่รู้สึกละอาย
น่ากระอักกระอ่วนใจอีกต่อไป กลับกัน เธอดูน่าตื่นตึ่ง น่าหลงใหล กล้อง
ตามจับภาพเธอขณะเธอเอียงย่างไปด้านหน้าเวที แล้วโน้มตัวลงไปหาผู้คนที่
ทั้งหลาย ทั้งอ่อนหวานและอวดดี

คิดว่าคุณนั้นดีเลิศ
คิดว่าคุณครอบครองฉันได้

คิดว่าคุณควบคุมฉันได้
คิดว่าคุณจะเปลี่ยนฉันได้ อาจเปลี่ยนฉันเป็นคนใหม่ได้
คิดดูอีกที ถ้านั่นคือเป้าหมายของคุณ
เพราะ...

เธอหยุดร้อง แล้วกรีดกรายไปทั่วเวที ผ่านบรรดาผู้พิทักษ์สันติภาพ
ซึ่งหลายคนอดไม่ได้ที่จะส่งยิ้มออกมา แต่ไม่มีใครสักคนออกมาหยุดเธอ

คุณพรากความร้ายกาจของฉันไม่ได้
คุณพรากคำพูดจาของฉันไม่ได้
จะกราบเท้าฉันก็ได้
แล้วเดินจากไปเสีย
ที่คุณพรากไปจากฉัน ไม่มีอะไรมีค่าพอให้เก็บไว้อยู่แล้ว

ประตูสู่อาคารกระทรวงยุติธรรมเปิดออก ผู้พิทักษ์สันติภาพที่ลาก
นายกเทศมนตรีเข้าไปในนั้นเดินกลับออกมายังเวที เด็กหญิงหันหน้าออกสู่
คนดู แต่เห็นได้ชัดว่าเธอรับรู้ทั้งสองคนนั้นกลับมาแล้ว เธอจึงเดินไปยัง
ปลายเวทีอีกด้านเพื่อจบการแสดงอันยิ่งใหญ่

ไม่ค่ะท่าน
ที่คุณพรากไปจากฉัน ไม่มีอะไรมีค่าเท่าเศษดินด้วยซ้ำ
เอาไปเถอะ เพราะฉันยกให้ฟรีๆ มันไม่ตายหรอก
ที่คุณพรากไปจากฉัน ไม่มีอะไรมีค่าพอให้เก็บไว้อยู่แล้ว!

เธอส่งจูบแก่คนดูก่อนที่ผู้พิทักษ์สันติภาพสองคนนั้นจะตรงเข้ามาหา
เธอ “เพื่อนๆ เรียกฉันว่าลูซี่ เกรย์ – พวกคุณจะเรียกฉันแบบนี้ก็ได้นะ!”
เธอตะโกน ผู้พิทักษ์สันติภาพคนหนึ่งแย่งไมโครโฟนไปจากมือเธอ ก่อนที่
อีกคนจะลากเธอกลับมายังกลางเวที เธอโบกมือราวกับมีคนปรบมือให้ทั้งที่

ตอนนี้เรียบเป็นป่าช้า

ที่เฮเวนส์บรีฮอลล์เองก็เรียบไปชั่วขณะเช่นกัน คอริโอเลนัสสงสัยว่าคนพวกนี้จะเหมือนเขาหรือเปล่า ที่หวังว่าเธอจะได้ร้องเพลงต่อ แต่แล้วทุกคนก็เริ่มพูดคุยกัน เริ่มจากเรื่องเด็กผู้หญิงคนนั้น จนถึงคนที่โชคดีได้เธอไป นักเรียนคนอื่นๆพากันชะเง้อคอมองไปรอบๆ บางคนยกนิ้วโป้งให้เขา บางคนมองด้วยแววตาไม่พอใจ เขาได้แต่ส่ายหน้าด้วยความสับสนแต่ในใจนั้นลึกลงไปแล้ว สโนว์จะอยู่เหนือสุด

ผู้พิทักษ์สันติภาพพยานายกเทศมนตรีกลับมาแล้วยืนขนานข้างเขาไว้เพื่อไม่ให้เกิดเหตุวุ่นวายขึ้นอีก ลูซี่ เกรย์ ทำเป็นไม่สนใจที่เขากลับมาแล้ว เธอจะเจรจาสติกลับมาได้หลังการแสดงชุดใหญ่ นายกเทศมนตรีถลึงตาใส่กล้องขณะจ้วงมือลงไปในกระสอบใบที่สองแล้วดึงกระดาษออกมาหลายใบ บางใบร่วงลงบนเวที เขาอ่านใบที่เหลืออยู่ในมือ “บรรณาการชายเขตสิบสองคือ เจสซัพ ดิกส์”

เด็ก ๆ ในจัตุรัสขยับตัวและเปิดทางให้เจสซัพ เด็กชายผู้มีผมหน้าม้าสีดำปรกหน้าผากที่ยื่นออกมามากกว่าปกติ เมื่อเทียบกับบรรณาการที่ผ่านๆ มาของเขต 12 เขามีหน่วยก้านที่ใช้ได้ดีทีเดียว ตัวใหญ่กว่าเด็กทั่วไปและดูร่างกายแข็งแรง ขี่ผู้รอบตัวเขาบ่งชี้ว่าเขาเป็นคนงานในเมือง ความพยายามทำความสะอาดแบบส่งๆ เผยให้เห็นใบหน้าที่ดูชาวเป็นวงตรงกลางแต่ล้อมกรอบด้วยคราบดำ ทั้งยังมีเศษถ่านหินแทรกอยู่ตามซอกเล็บ เขาเดินขึ้นบันไดไปยังบนเวทีอย่างเก้ๆ กังๆ เมื่อเขาเข้ามาใกล้นายกเทศมนตรี ลูซี่ เกรย์ ก็ก้าวออกมาข้างหน้าแล้วยื่นมือออกมา เด็กชายดูจะลังเลในครั้งแรก แต่ก็ยื่นมือออกมาจับด้วย ลูซี่เดินตัดหน้าเขาแล้วสลับมือที่จับอีกฝ่ายอยู่จากมือขวาเป็นมือซ้าย ทั้งคู่จึงมายืนข้างกันพร้อมกุมมือไว้ เมื่อเธอย่อตัวลง เขาก็จำต้องโน้มตัวตามด้วย เสียงปรบมือเบาๆ กับเสียงร้องยินดีของใครบางคนดังมาจากกลางฝูงประชาชนเขต 12 ก่อนที่ผู้พิทักษ์สันติภาพจะเข้ามาบังคับบรรณาการทั้งคู่ไว้ แล้วพิธีก็เกี่ยวก็ตัดไปสู่เขต 8

คอริโอเลนัสทำที่เป็นจดจ่ออยู่กับการถ่ายทอดสดขณะที่เขต 8, 6

และ 11 เลือกระบรณการของตัวเองออกมา แต่ภายในครึ่งระกลับหมุนตัวจากการปรากฏตัวของลูซี่ เกรย์ แบร์ต เขารู้ว่าเธอมีพรสวรรค์ และเขาก็จะปฏิบัติกับเธอตามนั้น แต่จะใช้ประโยชน์จากการปรากฏตัวของเธอที่ดึงดูดความสนใจผู้คนได้อย่างไร เขาจะชนะเกมนี้ด้วยอะไร เสื้อผ้า ภูเขา หรือเพลง บรรณการจะได้รับเวลาอันน้อยนิดแต่มีค่ายิ่งเพื่อสื่อสารกับคนดูก่อนเกมล่าชีวิตเริ่ม แค่การเปิดตัวเพียงครั้งเดียว เขาจะทำให้คนดูลงขันให้เธอ หรือว่ากันตามตรง ให้เขาได้อย่างไร เขาไม่ค่อยใส่ใจบรรณการคนอื่นที่ส่วนใหญ่เป็นสิ่งมีชีวิตอันน่าเวทนานัก เขาสนใจพวกที่ดูแข็งแรง ซีเจนส์ได้เด็กตัวสูงจากเขต 2 และลิเวียได้เด็กชายจากเขต 1 ที่ดูน่าจะเป็นคู่ต่อสู้ที่พอไปวัดไปวาได้ เด็กผู้หญิงของคอรี่โอเลนส์ดูมีสุขภาพดีใช้ได้ แต่ร่างกายอันผอมบางของเธอน่าจะเหมาะกับการเต้นมากกว่าการต่อสู้ตัวต่อตัว กระนั้นเขาก็หวังว่าเธอจะวิ่งได้เร็วพอ เพราะนั่นคือเรื่องสำคัญ

เมื่อพิธีเก็บเกี่ยวใกล้จบลง กลิ่นอาหารจากเคาน์เตอร์บุฟเฟต์ก็ลอยมาทางผู้ชมในฮอลล์ ขนมปังอบมาใหม่ๆ หัวยหอม เนื้อ คอรี่โอเลนส์ไม่อาจห้ามตัวเองไม่ให้ร้องออกมาได้ จึงเสียงติ่มพอสก้าเข้าไปอีกสองอีกเพื่อดับความหิวเสีย เขารู้สึกกระสับกระส่าย เวียนหัว และหิวโซพอหน้าจอเปลี่ยนเป็นสีดำสนิท เขาก็ต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อห้ามไม่ให้ตัวเองพุ่งตรงไปยังเคาน์เตอร์บุฟเฟต์

การต่อสู้กับความหิวโหยไม่รู้จบกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขา ไม่ใช่แค่ช่วงแรกๆ ก่อนสงคราม แต่ทุกวันนี้นับตั้งแต่มีการโจมตี การเจรจาต่อรอง และการจัดเกมล่าชีวิต วิธีใดจะจัดการความหิวได้ดีที่สุดกัน กินให้หมดในหนึ่งมื้อนั้นหรือ หรือเฉลี่ยอาหารให้พอกินได้ตลอดทั้งวัน หรือกลืนลงไปทั้งก้อน ไม่ก็เคี้ยวให้หมดจนหยดสุดท้าย เขาคิดเล่นๆ แบบนี้เพื่อไม่ให้ตัวเองคิดถึงความจริงที่ว่ามันไม่เคยพอ ไม่เคยมีใครยอมให้เขากินจนพอ

ช่วงสงคราม ฝ่ายกบฏคือพวกเขตปกครองที่ผลิตอาหาร พวกนั้นใช้กลยุทธ์เดียวกับที่แคปิตอลเคยใช้ นั่นคือพยายามทำให้คนในแคปิตอล

ยอมศิโรราบ ไม่นั่นก็อดตาย โดยใช้อาหาร - หรือใช้การไม่มีอาหาร - เป็นอาวุธ บัดนี้สถานการณ์พลิกผัน แคปิตอลเป็นฝ่ายคุมทรัพยากรและไปไกลกว่านั้นด้วยการจัดการแข่งขันเกมล่าชีวิต รวากับปักมิดเข้าไปในหัวใจชาวเซตปกครองแล้วบิดคว้าน ท่ามกลางความรุนแรงของเกมนั้น ชาวพาเน็มได้แต่เผชิญหน้ากับความเจ็บปวดกันเงิบ ๆ ดิ้นรนเอาชีวิตรอดให้พ้นไปวัน ๆ

ความสิ้นหวังเริ่มเปลี่ยนพลเมืองแคปิตอลที่แสนดีให้กลายเป็นสัตว์ประหลาด คนที่หิวโหยจนตายบนถนนกลายเป็นอาหารอันน่าสยดสยองในห่วงโซ่อาหาร ถูคหฬาวคินหนึ่ง คอริโอเลนส์กับไทกริสแอบออกจากอพาร์ทเมนต์มาคุ้ยหาสิ่งไม้ในถังขยะที่พวกเขาเจอในตรอก ระหว่างทางพวกเขาเดินผ่านร่างสามร่าง มีร่างหนึ่งเป็นร่างของสาวใช้ที่เสิร์ฟชาให้แขกอย่างสุภาพในงานรวมตัวช่วงบ่ายของตระกูลเครน หิมะที่ทั้งหนักและเปียกเริ่มโปรยปรายลงมา พวกเขาคิดว่าช่วงนี้ถนนคงปลอดผู้คน แต่ระหว่างทางกลับบ้าน คนกลุ่มหนึ่งก็ทำให้ทั้งสองต้องหลบไปอยู่หลังพุ่มไม้ พวกเขาเฝ้ามองขณะที่เนโร ไพร์ซ์ เพื่อนบ้านซึ่งเป็นชายร่างใหญ่ที่ทำงานในอุตสาหกรรมคาร์บอนไฟ ดัดขาของสาวใช้ออก โดยใช้มีดนำกลิ้งเลื่อนท่อนขาไปมาจนกระทั่งมันหลุดออกจากร่าง เขาใช้กระโปรงที่เขาฉีกออกจากท่อนล่างของเธอมาท่อหาไว้ ก่อนจะรีบเดินเลาะถนนที่เชื่อมกับด้านหลังทาว์นเฮ้าส์ของเขาเอง เขากับลูกพี่ลูกน้องไม่เคยพูดเรื่องนี้เลย ไม่เคยแม้แต่จะพูดคุยกันเอง แต่ภาพนั้นยังฝังแน่นอยู่ในความทรงจำของคอริโอเลนส์ ใบหน้าของไพร์ซ์ที่บิดเบี้ยวจากความโหดเหี้ยมในตัวเอง กำลังข้อเท้าสีขาวและรองเท้าสีดำซึ่งยังติดอยู่กับปลายขาที่ถูกลากไปตามถนน และความหวาดกลัวอย่างถึงที่สุดหลังตระหนักได้ว่าเขาเองก็อาจถูกมองเป็นอาหารอันโอชะได้เหมือนกัน

การที่คอริโอเลนส์รอดจากสงครามมาได้โดยที่ชีวิตและจิตใจยังอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ ต้องยกความดีความชอบให้การมองการณ์ไกลของหม่อมย่าซึ่งมีมาแต่เริ่มสงคราม พ่อแม่ของเขาเสียชีวิตไปแล้ว และไทกริสก็เป็นเด็กกำพร้า ทั้งสองจึงมาอยู่ในความดูแลของหม่อมย่า การกบฏเป็นไป

อย่างเชื่องช้า แต่ก็รู้สึกเข้ามาใกล้แคปิตอลเรื่อย ๆ สิ่งที่ขวางกั้นไม่ให้ชาวแคปิตอลตระหนักถึงการกบฏอย่างแพร่หลายคือ ความทะนงตนของชาวแคปิตอลเอง ความขาดแคลนอาหารทำให้แม้แต่คนที่รวยที่สุดยังต้องพึ่งเสบียงจากตลาดมืด นั่นคือสาเหตุที่ทำให้คอรี่โอเลนส์ต้องมายืนอยู่ตรงประตูหลังไนต์คลับที่เคยเป็นที่นิยม ตอนนั้นเป็นตอนบ่ายแก่ ๆ วันหนึ่งของเดือนตุลาคม มือหนึ่งของเขาจับมือจับของรถเข็นสี่แดงคันเล็กเอาไว้ ส่วนอีกมือจับมือของหม่อมย่าที่สวมถุงมืออยู่ สายลมวันนั้นเย็นเฉียบ เป็นสัญญาณเตือนถึงฤดูหนาวที่ใกล้เข้ามา และเมฆสีเทาครึ้มก็ลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือศีรษะ ทั้งสองมาพบพลูริบัส เบล ชายชราผู้สวมแว่นเลนส์สี่เหลี่ยมมะนาว และวิกผมที่ลงแป้งสีขาวยาวลงมาถึงเอว เขากับคู่หูที่ชื่อไซรัลซึ่งเป็นคนดนตรีนั้นเป็นเจ้าของไนต์คลับที่ต้องปิดตัวไปแห่งหนึ่ง เลยต้องมาหาเลี้ยงชีพด้วยการค้าของเถื่อนผ่านตรอกหลังไนต์คลับแทน นมสดนั้นขาดตลาดมาหลายสัปดาห์แล้ว ย่าหลานตระกูลสโนว์จึงมาที่นี่เพื่อซื้อนมกระป๋องสักลัง แต่พลูริบัสบอกว่าย่าขายหมดไปแล้ว ของที่เพิ่งมาส่งมีแต่สิ่งไม่บรรจุกัวลิมาอบแห้งหลายลัง ตั้งเรียงกันสูงบนเวทีกระຈักข้างหลังเขา

“มันจะเก็บไว้ได้อีกเป็นปี ๆ เลยละ” พลูริบัสรับปากกับหม่อมย่า “ผมยังคิดจะแยกของไว้สักยี่สิบลังเพื่อตัวเองเลย”

ย่าของคอรี่โอเลนส์หัวเราะ “น่ากลัวจังนะ”

“ไม่เลย คุณผู้หญิง ที่น่ากลัวคือตอนที่ไม่มีของพวกนี้ต่างหาก” พลูริบัสกล่าว

เขาไม่ได้ขยายความ แต่หม่อมย่าหยุดหัวเราะ แทะนงมองคอรี่โอเลนส์ มือของแกกำมือเขาแน่นชั่วครู่ ดูราวกับเป็นการกระทำที่ไม่ตั้งใจเหมือนการชักกระตุก จากนั้นแกก็มองไปทางหลังไม้ และคิดสละระตะอยู่ในหัว “แบ่งให้ได้เท่าไร” แกถามเจ้าของไนต์คลับ คอรี่โอเลนส์ลากหลังไม้ใบหนึ่งกลับบ้านด้วยรถเข็น ส่วนอีกยี่สิบเก้าใบที่เหลือตามมาที่หลังตอนกลางดึก เนื่องจากการกักตุนอาหารเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ไซรัลกับเพื่อนช่วยกันขนหลังไม้ชิ้นบันไดและกองมันไว้กลางห้องนั่งเล่นที่เต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์หรูหราน่าเกลียด กองหลังไม้ พลูริบัสวางนมหนึ่งกระป๋องให้เป็น

ของแถม ก่อนจะกล่าววราตรีสวัสดิ์ คอริโอเลนส์กับไทกริสช่วยหม่อมย่า
ซ่อนของพวกเขาไว้ในตู้เสื้อผ้าและตู้กับข้าวอันสวยงาม ซ่อนกระทั่งในนาฬิกา
เรือนเก่า

“ใครจะกินหมดนี้เหอะฮะ” เขาถาม ตอนนั้นชีวิตเขายังมีเบคอน
เนื้อไก่ และบางครั้งก็เนื้อย่างอยู่บ้าง นมไม่บ่อยนัก แต่ชีสมีให้กินได้
ตลอด และมื่อค่าก็จะมีของหวานตบท้าย แม้จะเป็นแค่ขนมปังทาแยม
ก็ตาม

“เราจะกินบางส่วน และอาจจะเอาบางส่วนไปแลก” หม่อมย่าตอบ
“ของพวกนี้เป็นความลับนะ”

“ผมไม่ชอบถั่วลิมา” คอริโอเลนส์ทำปากย่นไม่พอใจ “แบบว่า...ผม
คิดว่าผมไม่น่าจะชอบหรอก”

“งั้นเราก็คงให้คนครัวหาเมนูดี ๆ ให้” หม่อมย่าบอก

แต่คนครัวที่พวกเขาเรียกตัวมาทำอาหารให้ในช่วงสงครามกลับ
เสียชีวิตด้วยไข้หวัด กลายเป็นว่าหม่อมย่านั้น แะเปิดเตาก็ทำไม่เป็น
ไม่ต้องพูดถึงเรื่องทำอาหารตามสูตรเลย ผลกรรมจึงตกเป็นของไทกริส
วัยแปดขวบ ที่ต้องต้มถั่วจนกลายเป็นสตูเนื้อข้น แล้วก็ซूप แล้วก็น้ำต้ม
ใสๆ เพื่อให้พวกเขารอดชีวิตในช่วงสงครามนี้ไปได้ ถั่วลิมา กะหล่ำปลี
ขนมปังที่แบ่งแล้วแบ่งอีก พวกเขาใช้ชีวิตอยู่กับอาหารพวกนี้ วันแล้ววันเล่า
เป็นเวลาสี่ปี แน่หนอว่ามันชะลอการเจริญเติบโตของเขา แน่หนอว่าเขาต้อง
สูงกว่านี้ ไหล่ผายกว่านี้ ถ้าเขามีอาหารให้กินมากกว่านี้ แต่สมองของเขา
ยังเติบโตตามปกติ หรืออย่างน้อยเขาก็หวังว่ามันจะเป็นอย่างนั้น ถั่ว
กะหล่ำปลี ขนมปังไม่ขัดสี คอริโอเลนส์เริ่มเกลียดอาหารพวกนี้แล้ว แต่
มันคือสิ่งที่ทำให้เขามีชีวิตต่อไปได้ โดยไม่ต้องอับอาย และโดยไม่ต้อง
กินเนื้อศพที่นอนอยู่ข้างถนน

คอริโอเลนส์กลืนน้ำลายที่เริ่มท่วมปาก ขณะหยิบจานขอบทอง
ดูนลายฉลุเป็นตราประจำอะคาเดมี แม้แต่ในวันที่ต้องรัดเข็มขัดที่สุด
แคปิตอลก็ไม่เคยขาดแคลนเครื่องครัวอันหรูหรา และเขาก็กินใบกะหล่ำปลี
จำนวนมากจากหม้อดินเผาที่บ้านมาแล้ว เขามีผ้าเช็ดปาก ล้อม และมีด

พร้อม ขณะที่เขายกฝาปิดถาดใส่อาหารสีเงินอุ่นๆ ถาดแรกขึ้นมานั้น ไอร์รอนก็สัมผัสริมฝีปากของเขา มันคือซูปครีมหัวหอม เขาตักแต่พุดดิ้งและพยายามไม่ให้น้ำลายไหลออกมา มันฝรั่งต้ม ลูกสควอชเหลือง แยมอบขนมปังก้อนร้อนๆ ที่ป้ายเนยไปหนึ่งรอบ คิดอีกที ป้ายอีกสักกรอบดีกว่า อาหารเต็มจานเขา แต่ไม่ได้ดูละโมภจนน่าเกลียด ไม่ได้ดูน่าเกลียดสำหรับเด็กวัยรุ่นแบบเขา

เขาวางจานลงบนโต๊ะข้างๆ คลีเมนเซีย และเดินออกไปหยิบของหวานจากรถเข็น เพราะปีที่แล้วของหวานหมดเสียก่อน ทำให้เขาพลาดขนมที่ทำจากมันสำปะหลังไป หัวใจเขาเต้นระรัวเมื่อได้เห็นพายแอปเปิ้ลตัดเป็นเลี้ยวเรียงแถวกันอยู่ แต่ละชิ้นตกแต่งด้วยธูปกระดาษที่มีรูปตราของพาเน็มพาย! ครั้งสุดท้ายที่เขาได้กินพายมันเมื่อไหร่กันนะ เขากำลังจะเอื้อมมือไปหยิบชิ้นขนาดกลางๆ แต่ใครบางคนดันจานที่มีพายชิ้นใหญ่เข้ามาใกล้หน้าเขา “โอ้ เอาชิ้นใหญ่นี้สิ เด็กกำลังโตอย่างเธอน่าจะกินหมดนะ”

ดวงตาของคณบดีไฮบัททอมฉ่ำน้ำ แต่ปราศจากประกายแบบที่เห็นเมื่อตอนเช้า อันที่จริงดวงตาคู่นั้นจ้องตรงมายังคอรี่โอเลนส์ด้วยสายตาคมกริบอย่างไม่น่าเชื่อ

เขารับจานใส่พายนั้นไปพร้อมส่งยิ้มยิงฟันที่หวังว่าจะดูเหมือนรอยยิ้มตามธรรมชาติของเด็กชายทั่วไป “ขอบคุณครับท่าน ท้องผมมีที่ว่างให้พายได้เสมอแหละ”

“ใช่ ความพึงพอใจมันไม่ได้ปรับยากนักหรอก” คณบดีกล่าว “ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ดีกว่าฉันแล้ว”

“ไม่เลยครับท่าน” แต่มันฟังดูไม่ดีเท่าไร เขาตั้งใจจะเห็นด้วยกับเรื่องความพึงพอใจนั้น แต่มันฟังดูเหมือนเขาคำนความเห็นเกี่ยวกับตัวคณบดีเองในประโยคหลังมากกว่า

“เธอคิดว่าไม่เลยสินะ” คณบดีไฮบัททอมหรีตตาขณะที่ยังจ้องคอรี่โอเลนส์ “แล้วเธอมีแผนการอย่างไรต่อละ คอรี่โอเลนส์ หลังจบเกมนี้ล่ะ”

“ผมหวังว่าจะได้ไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยครับ” เขาตอบ ช่างเป็น

คำถามที่ประหลาดชะมัด แน่นอนอยู่แล้ว ผลการเรียนของเขามันก็บอกชัดว่าเขาจะอย่างไรต่อ

“ใช่ ฉันเห็นชื่อเธอในฐานะผู้เข้าชิงทุนของอะคาเดมี่” คณบดีไฮบัททอมกล่าว “แต่ถ้าเธอไม่ได้ทุนล่ะ”

คอรี่โอเลนส์ตอบอย่างตะกุกตะกัก “ก็...จ้ะเราคง...เราคงจ่ายค่าเทอมเองล่ะครับ”

“จะจ่ายหรือ” คณบดีไฮบัททอมหัวเราะ “ดูตัวเธอเองสิ เสื้อก็เก่า รองเท้าก็คับ พยายามทำให้ตัวเองดูดี เดินวางมาดไปทั่วแคปิตอล ฉันสงสัยเหลือเกินว่าพวกสโนว์ยังมีโอกาสให้ได้อยู่ไหม ต่อให้ได้รางวัล มันก็แค่ต่อเวลาออกไปนิดหน่อยเท่านั้นแหละ และตอนนี้ก็ยังไม่ได้รับรางวัลเลยด้วยซ้ำ ฉันสงสัยเหลือเกินว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอต่อไป หลังจากนั้นนะ”

คอรี่โอเลนส์อดไม่ได้ที่จะชำเลืองมองไปรอบ ๆ เพื่อดูว่าใครได้ยินคำพูดอันโหดร้ายนี้หรือเปล่า แต่คนส่วนใหญ่กำลังจดจ่ออยู่กับมื้ออาหารและบทสนทนาของตน

“ไม่ต้องห่วง – ไม่มีใครรู้หรอก อิม...ส่วนใหญ่ไม่รู้ล่ะ” กินพายให้อร่อยละกัน “ไอ้หนู” คณบดีไฮบัททอมเดินจากไปโดยไม่สนใจจะหยิบพายของตนเลยด้วยซ้ำ

คอรี่โอเลนส์อยากทิ้งพายไว้ตรงนั้นแล้ววิ่งออกไปทางประตูเหลือเกิน แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น เขากลับวางพายขึ้นใหญ่กว่าปกติลงบนรถเข็นของหวาน ฉายาที่เขาล้อเล่น ๆ นั้น เป็นไปได้ว่าคณบดีจะรู้เรื่องที่เขาแอบตั้งฉายาให้เสียแล้ว เป็นความโง่เง่าของเขาเอง คณบดีเป็นคนมีอำนาจ แม้แต่ในตอนนั้น เขาก็มีอำนาจมากเกินกว่าจะเอามาล้อเลียนในที่สาธารณะได้ แต่มันเป็นเรื่องเลวร้ายขนาดนั้นเลยหรือ อาจารย์ทุกคนต่างก็มีฉายากันอย่างน้อยคนละหนึ่งฉายาอยู่แล้ว หลายน ๆ คนยังได้ฉายาที่แย่กว่านี้เสียอีก และตาแก่ไหนดำกระหม่อมก็ไม่ได้พยายามจะซ่อนนิสัยแย่ ๆ ของตนสักเท่าไรเลย เหมือนจะเชื่อเชิญให้คนเอาไปล้อเลียนด้วยซ้ำ หรืออาจมีเหตุผลอื่นที่ทำให้เขาเกลียดคอรี่โอเลนส์ได้มากขนาดนี้

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม คอรี่โอเลนส์ต้องแก้ปัญหาหนี้ให้ได้

เขาไม่อาจเสี่ยงพลาดทุนการศึกษาเพราะเรื่องนี้ หลังเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเขามีแผนจะทำอาชีพที่ได้รายได้งามๆ ถ้าไม่ได้รับการศึกษาที่ดีใครจะเปิดประตูต้อนรับเขา เขาจินตนาการภาพตัวเองทำงานในตำแหน่งพนักงานระดับล่างของเมือง...ทำอะไรล่ะ วางแผนการจัดสรรถ่านหินไปยังเขตต่าง ๆ นั้นหรือ ทำความสะอาดกรงของพวกสิ่งมีชีวิตประหลาดในศูนย์วิจัยสิ่งมีชีวิตกลายพันธุ์นั้นหรือ เก็บภาษีซีเจเนิส พลินท์ ที่อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์อันใหญ่โตหรูหราที่คอร์โซ ส่วนเขาก็อาศัยอยู่ในที่พักเช่ารูกุหลาบที่ห่างออกไปห้าสิบลบลิกก้นหรือ ทั้งหมดนี้คือถ้าเขาโชคดีด้วยนะ! เพราะงานในแคปิตอลไม่ได้มีมาบ่อยๆ และเขาคงได้กลายbecomeเป็นนักเรียนจบใหม่จากอะคาเดมีกระเป๋าสตางค์ จบกัน เขาจะอยู่ได้อย่างไร ยืมเงินหรือประวัติศาสตร์บอกเขาว่าการเป็นหนี้ในแคปิตอลก็เหมือนได้ไปผ่านเข้าทำงานเป็นผู้พิทักษ์สันติภาพไปในตัวแล้ว แถมยังต้องถูกกำหนดให้ประจำการอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้เป็นเวลาเยี่ยงปีด้วย พวกนั้นต้องส่งเขาไปประจำเขตน้ำเน่าที่ไหนสักแห่งที่พลเมืองไม่ต่างอะไรกับสัตว์เน่

เขาเริ่มเห็นภาพวันนั้นที่จะมาถึง ซึ่งดูท่าจะมาแน่แล้ว ตอนแรกก็ได้ยินเรื่องโอกาสเสี่ยงที่เขาจะเสียอพาร์ทเมนต์ไป ต่อมาก็ได้บรรณาการจากเขตต่ำสุด - ซึ่งหากพิจารณาดูดี ๆ แล้ว เธอบ้าแน่นอน - ตอนนั้นยังได้รู้ด้วยว่าคนบดีไฮบทอมเกลียดชังหน้าเขาจนอยากตัดโอกาสในการได้ทุนจากอะคาเดมีของเขาไป และสาปส่งให้เขาไปใช้ชีวิตอยู่ในเขตปกครองแทน!

ทุกคนรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากคนคนหนึ่งย้ายไปอยู่ในเขตปกครอง คนคนนั้นจะถูกกลบออกจากประวัติศาสตร์ ถูกลืม ในสายตาของแคปิตอล คนคนนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับคนที่ตายไปแล้ว